

ANTON MEDVED:

JOB.

SVETOPISEMSKA ZGODBA.

1.

V deželi Hus je živel mož preprost,
z imenom Job, pravičen, Bogu mil.
Sinov je sedem, hčere tri rodil,
krepost je ljubil in sovražil zlost.
Ovac je sedem tisočev imel,
velblodov trikrat tisoč in volov,
oslic nad petsto lahko je naštel. —
Bil velik hiše glas je in njegov. —
Okrog njegovi sini so hodili,
napravljali po hišah so gosti,
vse svoje sestre tri so povabili
in skupaj so slavili rojstne dni.
Na večer pak je ponje Job poslal,
predkar odšli so, jih posvečeval.
Ob zori je opravljal žgalni dar
in rekel je, stopivši pred oltar:
— Sinov je mojih kdo grešil morda,
srce obrnil svoje od Boga. —
Tako je Job očak ravnal vsekdar.

Nekoč sinovi božji so prišli
pred stol Gospodov, ž njimi satan tudi.
Le-temu dé Gospod: „Odkodi ti?“
Odgovori in reče duh mu hudi:
„Po zemlji hodil sem in jo obhodil.“
Gospod mu reče: „Kaj pač ti bi sodil
o Jobu? On je moj pravični sluga,
da nimaš mu na zemlji celi druga.
Preprost Boga se zvest boji.“ —
Zavidni satan mu odgovori:
„Mar Job zastonj Boga tako časti?
Mar nisi mu z osipom hiš ogradil,
imetja kroginkrog dovolj nasadil
in rok njegovih blagoslovil dela,
da ga poveljuje vsa dežela?
Nekoliko desnico svojo stegni,
po vsem, kar ima, otimaje segni:
v obraz te bo njegova duša klela!“

In satanu Gospod odvrne: „Glej,
kar ima, v tvoji roki je poslej!
Le njega naj se nihče ne dotakne.“ —
Izpred Gospoda satan se umakne.

Sinove Jobove in njega hčere
povabil je prvorojeni brat.
Ko vina so krožile sladke mere,
poslanec k Jobu prihiti nakrat:
„Orali voli, pasle se oslice,
kar planejo Sabejci iz zasede,
pokoljejo mladeniče in črede,
le jaz ušel sem, strašne sel novice.“
Še govori, že pride drugi sel:
„Z neba je šinila ognjena strela,
mladeniče in ovce vse zadela,
le jaz z novico strašno sem ušel.“
Končal še ni, kar tretji prihiti:
„Kaldejcev so planile trume tri,
velblode gnali ti na vse strani,
mladeniče potolkli z ostrim mečem —
le jaz z novico strašno jim utečem.“
Ni ta še ni povedal vsega, glej,
nov sel pred Joba rine se naprej:
„Nad hišo, kjer vesel je praznoval
tvoj zarod z najstarejšim sinom god,
nanagloma je silen viher vstal,
pretresel hiši vogle je in svod,
podrl jo je — in zarod tvoj je strtl,
le meni grozna je zanesla smrt.“

Tedaj se dvigne Job, glavó obrije,
na prsih oblačilo si raztrže,
v molitvi se na hladno zemljo vrže,
vdan zdihljaj se iz prsi mu izvije:
„Prišel sem nag iz matere telesa
in nag bom šel s sveta. Gospod je dal,
Gospod je vzel — kar htela so nebesa,
le-to se je zgodilo. Bodi čast,
Gospodnjemu imenu večna last!“

V vsem govoru ni Job nič greba storil,
o Bogu nič nemodrega govoril.

2.

In spet otroci božji so prišli
pred stol Gospodov, ž njimi satan tudi.
Gospod mu dé: „Odkodi prideš ti?“
Odgovori in reče duh mu hudi:
„Po zemlji hodil sem in jo obhodil.“
Gospod mu reče: „Kaj li zdaj bi sodil
o Jobu, ki je moj pravični sluga,
da nimaš mu na zemlji celi druga?
Preprost Boga boji se zvest,
nedolžen je ostal brez greha zlega,
a ti si me nadražil zoper njega,
da sem brez krivde pahnil ga v gorest.“ —

„Za kožo kožo“, satan hitro reče,
„vse človek dá, samo da ne izteče
življenja ura mu; a stegni roko,
kosti se mu dotakni in mesa,
prepričaš se prekmalu in globoko,
da jezen te bo klet iz duše dna.“

Gospod odvrne satanu tedaj:
„V rokah je tvojih spet — le tega ne,
da smrt življenje mu otme.“

In satan zapusti Gospodnji raj
in Joba s tvori strašnimi udari.
Od temena do nog ves polen gob
s črepinjo strže gnoj raz kožo Job.
Ošteva žena ga: „Neumnež stari,
le hvali še Boga! Kaj meni mari!
Umri, če hočeš na gnojišči sam!“
Job reče: „Oh, neumnico imam!
Če dobro smo iz božjih rok prejeli,
zakaj bi tudi hudega ne vzeli?“
Ušel ni greh njegovim ustnicam.

Tedaj trije prijatelji njegovi
so čuli o nevarnosti grozeči:
za daljno potovanje brž gotovi,
pusté svoj dom tolažit ga v nesreči.
Prihitel Elifaz je, Temanejec,
Suhejec Baldad, Sofar, Naamejec.
Povzdignejo od daleč pogled svoj,

in ko ga ne spoznajo, zaženó
jok glasovit, raztrgajo takoj
obleko s sebe, gledajoč v nebo,
potresajo pepel si na glavo.

Na zemlji hladni sedem dni sedé,
baš toliko noči ob njem molčé;
vsem duša žalostnega je spomina,
da silna Jobova je bolečina.

3.

Potem je Job začel s turobnim glasom,
preklinjal dan, ko je porojen bil:
„Pogini dan in noč med drugim časom,
ko se je reklo, da se je rodil
na zemljo človek. V tème se spremeni,
nikdar ga v luči Bog ne razodeni,
z bridkostjo, smrtno senco ga zaseni!
Mračan vihar naj tisto noč obseže,
na druge dni naj v letu se ne veže,
naj se med mesece ne šteje stalna,
naj tista noč bo sama in brezhvalna!
Naj kolne jo, kedor preklinja dan,
komur se pokori levijatan.
Naj bodo zvezde s tème nje oblite,
ne vidi zarje naj za goro skrite,
ne dajo naj svetlobe ji nebesa,
ker ni zaprla onega telesa,
ki me nosilo je v nesreče boj!

Zakaj pod srcem nisem jaz umrl,
ali takoj, ko svet me je zazrl?
Zakaj sem na kolena bil sprejet?
Zakaj na prsih sem užival doj?
Tako bi namreč spaval brez besed
z vladarji, svètniki, ki si gradé
poslopja, da se v pušče premené,
ali z glavarji, polnimi zlatnine,
ki srébro v svoje spravljajo grajščine.
Ali da bi kot skriven splav ne bival,
kot tisti, ki so bili že spočeti,
a niso luči videli na sveti.
Tam zlobniki od hrupa nehajo,
utrjeni se več ne pehajo,
in onih, ki so kdaj v verigah bili,
trinogov glas ne goni h kruti sili.
Tam mali in veliki so si gosti,
gospoda svojega so sužnji prosti.

Zakaj ubogemu je dana luč?
 Zakaj življenje tem, ki so v bridkosti,
 ki čakajo, da smrt prinese ključ
 do groba, v njem zaklad željen tako?
 Možu, čigaver pot je veden dvom,
 ki Bog z nočjo obda mu pravi dom?
 Vzdiham skrben, kadar jem slastno,
 ječim, kot vali viherni deró.
 Zadel me strah je, ki sem se ga bal,
 kar me skrbelo je, to Bog je dal. —
 Ah, ali nisem bil potrpežljiv,
 molčeč? — Zakaj nemiren sem brez spanja,
 in božji srd se strašno v mé zaganja.“

4.

Očita Elifaz mu, Temanejec:
 „Moj govor ti morda ne bo povšeči,
 a svoje misli moram ti izreči. —
 Glej, mnogotere si poučeval,
 utrujenim rokam si moč dajal.
 Pokrepčevale tvoje so besede
 ljudi, drhteče žalosti in bede.
 Zdaj sam si od nadlog zadet, oblegan,
 in ves si obnemogel, plašen, zbegan.
 Mar vedni božji strah te nič ne teši,
 da te popolnost tvojih potov reši? —
 Kdaj je nedolžnih kdo poginil, prosim,
 kdaj bili so pravični pokončani?
 Veliko takih pa v spominu nosim,
 ki hudodelstvom in strastem udani
 bridkosti sejejo in žanjejo,

ki padejo, če vanje Bog le pihne,
 če sapa le Njegove jeze dihne.
 Rjovenje leva, lévinje odmevi,
 zobje levičev bili so zdrobljeni
 brez plena tigar je zamrl kraljevi,
 mladiči levji bili razkropljeni. —

— — — — —
 Besedo skrivno čuj, rečeno meni!
 Uho jo je ujelo kradoma.
 Ob času sanj in misli sred noči,
 ko trdo spé ljudje navadoma,
 prepade groza me nenadoma,
 preplašijo se moje vse kosti. —
 Ko neki duh je mimo mene vršal,
 na meni se je slehern las nasršal.
 Podoba neka, znana nikdar preje,
 strmela je pred mojimi očmi.
 Nje glas sem čul (kot veter rahlo veje):
 — Mar je pravičen kdo v primeri z Bogom,
 čistejši človek, kakor Stvarnik večni?
 Služabniki s sijajnim svojim krogom,
 nì angeli živeli ne bi srečni,
 da Bog jim ni hudobnosti zatrl.
 Kaj oni li, ki v ilnih hišah živi,
 stvorjeni od prsti ter umrljivi,
 ki bodo, kakor molj bi jih razdril
 posekani od jutra do večera!?
 Na vekomaj poginejo, ker vera
 nikomur segla ni v srce in um.
 Ostali bodo izmed njih izvzeti,
 umrjejo, a ne v modrosti sveti.“

(Dalje.)



ANTON MEDVED:

JOB.

SVETOPISEMSKA ZGODBA.

5.

„Zdaj kliči, da ti dober kdo odvrni,
do kakega svetnika se obrni!
Togota res bedaka pokonča,
zavist človeka majhnega srca.
Neumnika sem videl v trdni sreči,
takoj prekel sem dom njegov blesteči.
Njegovi deci sreča ne zasveti,
pri vratih bodo strti, neoteti.
Njegovo žetev bode lačni jedel,
oboroženi v robstvo ga odvedel,
bogastvo njega žejni mu zasedel.

Na svetu nič se ne zgodi brez vzroka,
bolesti zemlja ne rodi, ne joka.
Za lèt je ptič, za delo človek rojen.
Zavoljo tega prosil bom Gospoda,
obrnili k Njemu svoja slova mila,
ki dela od zaroda do zaroda
reči velike, da jim ni števila,
ki dež pošilja zemlji v suha krila,
ponižne vikša, žalostnim pomaga
hudobnikov naklepe devlje v nič,
da, kar začnó, do konca se ne zlaga,
ki modrece ujema v njih zvijače.
Zablodijo v temo o belem dnevi,
opoldne bodo taval ko v noči.
Ubožca silnih rok otame moči,
in reveža njih ust odreši meča.
Tedaj zasije upanje mu v reví,
hudobnost pak se zardi molčeča.
Človeku blagor, ki ga tepe Bog!
Ne zametuj Gospodovih nadlog,
ker rani On in celi, zdaj udarja
Njegova roka, zdravlje spet ustvarja!
Obvárjuje ti v lakoti življenje,
na vojski reši te iz meča rok,
jezikov šiba te ne spravi v jok,
ne bo te strah, ko privihra trpljenje,

razdoru, lakoti se boš smejal
zveri na zemlji se ne bodeš bal,
no s kamenjem pokrajin bodeš v zvezi,
zveri ti ne storé nič škode v jezi.
Uvidiš, da tvoj dom obhaja mir,
ne pogreši ničesar tvoj ozir.
Rodil boš tudi mnoge hčere, sine,
ko trave bode tvoje rodovine.
V visoki starosti pa pojdeš v grob,
kot spravi se svoj čas pšenični snop.
To je in tak prevdarek naš, le čuj,
kar slišal si, zdaj v srcu premišljuj!“

6.

Nato je odgovoril Job in rekel:
„— O, da bi moje tožbe kdo položil
na tehtnico, v skodelo eno grehe,
kot morski pesek to bi kvišku sprožil!
Zato golči mi jezik brez utehe —
Gospod izstrelil je pušice v me,
njih jeza pije hrabro mi srce.
Gospodov strah se zoper mene dviga.

Na travniku mar divji osel riga?
Mar muče vol, ko polne jasli gleda?
Jedi, ki niso slane, kdo jih jé?
Pokuša kdo, kar strupno ga razjeda?

Moj duh se takniti ni hotel pred,
kar je v bridkosti zdanji moja jed.
Kdo dovolji mi moje hrepenenje,
kar pričakujem, kdaj poda mi Bog?
On, ki je meni dal in vsem življenje,
zatare naj me s silo svojih rok?
Tolažba moja ta edina bodi,
da On, ki me nemilo tepe z bolje,
naravo občutljivo milo sodi,
vedoč, da molim Njega sveto voljo. —

Kje moč imam, da bi prenašal vse?
 Kdo me poslej v udanosti podpre?
 Jaz nimam kakor kamenje moči,
 meso iz brona slabo moje ni.
 Glej, zame v mojih prsih ni pomoči!
 Pobegnili prijatelji so pravi.
 Kdor od prijatelja nemil se loči,
 za vedno strah Gospodnji on ostavi.
 Prijatelji so speli mimo mene,
 kot potok, ki dolin ga strmec žene.
 Pa kateri slane mrzle se bojé,
 gotovo jih še večji sneg zaloti.
 Ob času, kadar v svet se razkropé,
 napade palno solnce jih na poti.
 Njih noge so zavite s pota v kraj,
 zabredejo in pogubi jih zmota.
 Stezé temanske in sabejska pota
 prijateljev so mojih prazna zdaj.
 Pomoči moje jih je bilo sram,
 ostal z zaupanjem sem svojim sam.

Prišli ste, kakor ne bi tukaj bili.
 Mar rekel sem: Imetja dajte kaj?
 ali iz roke zoprnikov me rešite,
 odtegnite me rokam močnih v sili?
 Jaz molčal bom in vi me podučite!

Pregrehe moje jasno dokažite!
 Zakaj resnične kratite besede,
 ko nihče me prepričati ne zna,
 zapletate se v oponosov zmede
 a veter govor je obupanca.
 Krivični se zaganjate v siroto,
 odrekate mi sleherno dobroto.
 A kdo za greh dokaz le en ima?
 Odgovorite, prosim, brez prepira,
 sodite to z jezikom, kakor prav je,
 iz mojih ust krivica ne izvira,
 bolan uživam še razuma zdravje.

7.

Človekovo življenje na tej zemlji
 je vojska, dnovi bedni so njegovi
 enaki, kot najemnikovi dnovi.
 Po hladni senci hlapec hrepeni,
 najemnik konca delu si želi.

I jaz sem prazne mesece imel,
 noči težavne sem nemiren štel.
 Kadar grem spat, zavzdihnem: Kdaj,
 oh, vstanem?
 in ko večera čakam v jutru ranem,
 napolnjen sem z bolestjo do temè.
 Oblečeno meso je moje v prah,
 nesnažno, gnilo, usušeno je,
 vsa moja koža krči se v gubah.
 Hitreje so minili moji dnovi,
 kot nit, ki tkalec jo odreže v snovi.
 Nič upanja in vekoveden strah!
 O pomni: veter je življenja pot,
 in moj pogled ne vidi več dobrot.
 Očem človeškim tudi bodem skrit.
 Ozri se name in me več ne bo.
 Oblak priplava, zdaj spet sine svit,
 pod zemljo spijo mrtveci tako.
 Nikoli se ne vrnejo na dom
 in kraj njihov nikdar jih ne spozna.
 Zategavoljo tudi jaz ne bom
 zanašal svojim ustom, temveč tožil
 zatiran v stiski svojega duha.
 Mar morje sem, ali pomorski som,
 ker z bridko ječo si me bil obkrožil.
 Tolaži naj me posteljica moja,
 užival bodem, pravim, več pokoja,
 če govorim ležečki sam s seboj.
 A takrat strašijo me grozne sanje,
 prikazni blede motijo mi spanje.
 Zato mi ljubše je, da sem obešen
 in s smrtjo svojega trpljenja rešen.
 Obupal sem, ne bom več živel dalje.
 Zanesi mi, ker nič so ure moje!
 Kaj človek je, da ga poveličuješ,
 da v srcu nanj obračaš misli svoje,
 da ga zarano zjutraj obiskuješ,
 pošiljaš zdaj skušnjave mu, zdaj žalje?
 Doklej bom še požiral grenke sline,
 v dolgosti vedno huje bolečine?
 Če sem grešil, kaj naj bi storil zdaj?
 Človeški varih, o povej, zakaj
 postavil si me sebi bil nasproti,
 da sebi sam sem težek in napoti.
 Zakaj dolga pregrehe ne odpišeš,
 zakaj krivice moje ne izbrišeš?
 Glej v prahu bodem spal čez kratek dan,
 iskal me zjutraj boš — iskal zaman.

8.

Suhejec, Baldad pa je odgovoril:
 „— Kako še dolgo boš tako govoril,
 in so besede tvoje piš vetrov?
 Kdaj Bog je še komu krivico storil,
 kdo sme ovreči močni sòd Njegov?
 Čeprav otroci tvoji so grešili
 pred Njim in jih predal je smrtni sili,
 ti k Bogu le obrni se zarano,
 poprosi Vsemogočnega udano!
 Če bodeš čisto živel in pošteno,
 On hitro zopet k tebi se zbudi,
 pomiri, dvigne stan pravice tvoje.
 Imetje vse ti bode pomnoženo,
 vsega boš več imel, kot prejšnje dni.
 Očake vprašaj namreč prejšnje svoje,
 preišči skrbno davni njih spomin!
 Zakaj od včera smo, nezmožni znanja,
 da naši dnovi so le senca, sanja.
 Oni te bodejo poučili vneti,
 povedali iz srca globočin:
 Li more ličje v suši zeleneti,
 brez vode ločje rasti in cveteti?

ko še cvete, utrmano še ni,
 pred vsemi zelmi zvane, obledi.
 Tak pot je vseh, ki zabijo Boga.
 Hinavca upanje se pokonča.
 Njega nespamet in zaupanje,
 podobi slabe lozne pajčevine,
 ne bosta mu po godu, nikdar ne.
 Na hišo se naslanja, ki razdene
 čez majhen čas jo sila razvaline.
 Pred solncem je zelen in sočnat; žene
 ob zori na njegovem vrtu brst.
 Po skalah, kjer leži oskodna prst,
 po zidih se razrašča in razvija.
 Če se iztrebi, ga njegovo mesto,
 na katerem kal pognal je, zataji.
 Jaz ne poznam te, klikne mu nezvesto.
 Le to ga vse življenje veseli,
 da zopet drugi se za njim rodi.
 Pravičnemu pomoč Boga ne neha,
 hudobniku ne bode On uteha,
 dokledar ti obraz ni polen smeha,
 in tvoja usta polna radosti.
 Sovražnikov bo tvojih silno sram,
 in dom hudobnikov ostane sam.“

(Dalje.)



O. VESELKO KOVAČ:

V KITAJSKI MALIKOVALNICI.

NARODOPISNA ČRTICA.



emirno je bilo lepega po-
 letnega jutra četvero iskrih
 konj z jeklenimi kopiti ob
 kameniti tlak škofove rezi-
 dence v Šantungu. Bili so
 osedlani in pripravljeni za
 daljšo pot.

Gospod škof, provikarij in pisec teh vrstic
 smo se namenili narediti daljši izlet v gorske
 kraje. Solnce je bilo že precej visoko na
 sinjem nebu, ko smo se dvignili v sedla.
 Velika vrata se med običajnim kričanjem

slug mogočno odpró, mi pa stopimo vun
 na mestne ulice: škofov sluga na majhnem
 konjiču spredaj, za njim gospod škof, potem
 provikarij, kot zadnji pa piščeva malenkost.

Hitro jezdit po mestni ulici, smatra Ki-
 tajec za nedostojno. Pa tudi ne bi bilo lahko,
 deloma ker so ulice silno ozke in vedno
 polne občinstva, deloma pa, ker so vse tla-
 kane s kamenitimi, tekom stoletja do cela
 izbrušenimi ploščami. Hočeš nočeš, moraš
 jezdit polagoma, dokler nisi pustil za seboj
 vsaj drugih mestnih vrat.

ANTON MEDVED:

JOB.

SVETOPISEMSKA ZGODBA.

9.

Tedaj je odgovoril Job in rekel:
 „Zares, tvoj govor je povsè resničen!
 V primeri z Bogom človek ni pravičen.
 Ko bi prepirali se hotel ž Njim,
 na tisoč ene ne odgovorim.
 Srca je modrega, trdné moči,
 kdor se ustavlja Mu, kie mir dobi!
 Prestavlja gore — ôni pa ne védo
 sami, kdo zvráča z jezno jih besedo.
 Kdo zemljo z mesta svojega pregane,
 mogočne nje stebre strese vse?
 Kdo solncu prepove, da več ne vstane,
 kdo kot s pečatom zvezdam luč zapre,
 razpenja pota nébesu prostrana
 in hodi po valovih oceana?
 On gostosevke, palice in voz,
 ustvarja v jugu zvezd kardela mila —
 nihče dejanjem ni Njegovim kos.
 Njegovih del prečudnih ni števila.
 Ne vidim Ga, kadar do mene pride,
 ne čutim Ga, kadar od mene ide.
 Če hitro vpraša ktere ga za kaj,
 kdo Mu odgovor pravi hitro daj?
 Kdo reči more: Kaj ravnaš tako?
 Bog je, čigaver jezi se nikdo
 ustavljati ne more. Svet noseči
 pred Njim hrbèt uklanjajo drhteči.
 Da bi Mu odgovarjal jaz potem,
 ž Njim drzno besedil, o, kdo li sem!?
 Ko tudi nekaj bi imel pravice,
 Sodnika svojega bi prosil le,
 in če Ga prosim in usliši me,
 ne vérujem, da sluša moje klice;
 zakaj v viharju silnem me konča
 in rane moje pomnoži brez vzroka,
 počitka duhu mojemu ne dá,
 z bridkostjo polni me, da srce poka.
 Po móči vprašaj! On je nad vse močen;
 pokliči Ga pred sodbo, kdo Mu ročen
 za mene more pričevanje dati? —

Ko bi se hotel opravičevati,
 obsodi me sam lastni jezik moj,
 ko bi nedolžnega se delal, koj
 prepriča me, da greh mi ni neznan.

Četudi sem preprost in Bogu vdan,
 prav tega moja duša nič ne ve.
 Zato se mi življenje moje studi.
 Kar pravim, eno je: da Bog vedé
 hudobnika in dobro bitje zgrudi.

Če tepe enkrat, naj bi smrt zadal
 in se nedolžnih kaznim ne smejal!
 Hudobnikom je zemlja v roke dana,
 sodnikom nje obraz zakriva Bog,
 kdo drugi, če ni On izvor nadlog?

Prešli so moji dnovi, ko tekar,
 okusili nič dobrega nikdar.
 Šli brzo mimo so, kot bične ladje,
 ki nosijo iz vročih krajev sadje,
 kot orel, ki leti požrten k jedi.

Ko glas odrečem tožni svoj besedi,
 obraz molčeči moj se premeni
 in bolečina huda me drži.

Zavoljo svojih del sem bil v skrbah,
 ker vem, kako strašno kaznuješ greh.
 Če zdaj sem kot hudobnež razupit,
 čemu sem trudil se svoj čas zaman?
 Ko tudi bi kot s snegom bil umit,
 svetile roke moje se ko dan,
 pogrezneš vendar me v nesnage gnoj,
 obleki se zagnusi nad menoj.

Človeku, kateri meni je enak,
 ne bodem odgovarjal, takim ne,
 ki z mano vred od njih pred sodbo vsak
 lahko bi bil zaslišán; saj nihče
 ne zna med nama pravde razsoditi,
 rok svojih na obadva položiti.

Naj Svojo šibo oddalji od mene,
naj strah iz duše tesne mi prežene,
potem govoril bom pred Njim neplah,
a zdaj besedo mi zapira strah.

10.

Življenje moje se mi v dušo grusti,
navadil sem se že nositi tovor,
zato bom s svojimi povzdgal usti
sam zoper sebe jadovit odgovor.
Govoril bom v bridkosti duše svoje:
Nikar me ne pogublaj, Bogu rečem,
zakaj obsodbi Tvoji ne utečem.
Mar dobro se Ti zdi, da me raznašaš?
Povej mi, saj sem delo roke Tvoje,
zakaj me kazen Tvoja k tlom tišči,
a kazen zločestih ljudi odlašaš?!
Mesene mari Tvoje so oči?
Kot človek vidiš mari tudi Ti?
Li Tvoji dnovi, leta se dade
primerjati s človeškim kratkim časom,
da preiskuješ grešno mi srce,
po zlobnosti vprašuješ s trdim glasom,
da poizveš, če sem se kdaj ogrešil,
ker ni ga, da bi kazni me odrešil?

Vse kroginkrog so me upodobile,
vsega me Tvoje roke naredile,
in zdaj podereš me tako namah.
Spominjaj se, da si me kakor il
izdelal — in me zopet zmanjš v prah?
Li nisi molzel me kot belo mleko
in kakor sir iz njega me zgostil?
Mesa in kože dal si mi obleko,
s kostmi in kitami si sklenil me,
življenje dal mi in usmiljenje.
Obisk Tvoj mi ohranil je duha.
Četudi skrivaš to na dnu srca,
pa vendar vem, da se spominjaš vsega.
Morda v mladosti svoji sem grešil;
če si ostal mi nekaj časa mil,
zakaj ne daš, da zdaj se rešim zlega?
Gorje mi, ako bi hudoben bil! —
Ne vzdignem glave, ako sem pravičen,
ker z revo in bridkostjo sem nasičen.
V napuhu mojem bi me zgrabil spet
kot levinjo — in vnovič me pestil.

Ponavljaj svoje priče zoper mene,
množiš nad mano muke jeze vnet.
Čez mene hodijo nadlog hijene.
Zakaj si me rodici iz telesa
na svet postavil, v ta nesrečni dan?
O, da bi rajši bil tedaj končan,
zakrit pogledu vsakega očesa!
Tako bi bil, kot da bi me ne bilo,
iž nje telesa prenesen v gomilo.
Ne bo li kmalu konec mojih dni?
O, pusti me, da vsaj nekoliko
še jokam nad boleščjo toliko,
predkar preselim se v deželo temno,
pokrito s smrtno senco v mraku črnem,
odkoder se nikoli več ne vrnem,
v deželo reve in teme podzemno,
kjer vlada smrtna senca, ni redu,
kjer trepetajo večnega strahu.“

11.

Povzame Sofar, Naamejec glas:
„Ne bo li, kdor veliko govori,
poslušal tudi? Ali bo zgovoren
zemljan pravičen le iz besedi?
Mar ti med vsemi si tako razboren,
da bi ljudje molčali pred teboj,
nikogar ni, da te osramoti?
Dejal si namreč: Čist je govor moj,
in čist pred Tvojim licem sem in vrl;
in, o, da bi govoril Bog s teboj
ter proti tebi ustnice odprl,
da bi pokazal tajne ti skrivnosti,
k pokoju bi te dvakrat zavrnilo.
Spoznal bi, da od tebe terja milo
vse manje, kot zaslužiš v svoji zlosti.
Stopinje božje bodeš li umel?
Li najdeš Vsemogočnega popolno?
Od neba višji je — kaj boš počel —
globočji od pekla — kje Ga spoznaj —!
Od zemlje daljša mera je Njegova
in širja nego morja širni kraj.
Ko bi prevrnil vse in stlačil v kepo,
kdo bi mu zoper reči mogel kaj?
Ljudi nečimernost pozna On slepo.
Ko krivdo vidi, kazni je gotova.
Nečimernik v napuh se povzdiguje,
meneč, da lahko prosto sam kraljuje,

ti pak utrdil svoje si srce
in k Njemu stezal svoje si roke.
Če voljen odpodiš hudobnost svojo,
zapreš krivicam v hram svoj drzno hojo,
tedaj obraz povzdigneš poln miru
in trden boš brez vsakega strahu.
Pozabiš tudi vseh nadlog, kot vod
odteklih, kot poldnevni žar na nebu
zvečer se ti neba posveti svod;
misleč, da si namenjen že pogrebu,
izhajal bodeš, kakor zarje vzhod.
V dnu duše bodeš nosil up zelen
in spaval v domu varnem ograjen.

Omagajo hudobnikom oči,
od njih zavetje sleherni izgine,
pregrešno upanje jim zapusti
spoznanje le in trpke bolečine.

12.

Job pa je odgovoril ter je rekel:
„Kako, vi sami vedni ste ljudje?
Modrost izmrje morda vsa za vami?
Jaz tudi pametno imam srce,
nič večji niste mimo mene sami.
Kar veste vi, kdo tega nas ne ve?
Od svojega prijatelja preziran,
kot jaz, Boga kličoč uslišan bo.
Preprost, pravičen mož je tu zatiran,
velja pred svetom bogatin samo.
Zaničevana svetla je pravičnost,
pripravljena za nedogledni čas.
V doméh razbojnikov doboš obilost,
predrzni dražijo nebeško milost,
ker vse imade v rokah njih sebičnost.

Živino vprašaj in te bo učila,
pod nebom ti naznani ptica mila,
prirodo nagovori, da pove ti,
pod morjem riba pravi ti globoka,
da vse storila je Gospodnja roka.

Vseh živih duša v rokah je mogočnih
in duh vsega človeškega mesa.
Ne loči li uho besed razločnih,
in jedec, mar okusa ne pozna?
Modrost misleče starce le obseva,
razumnost prava dolgih let zahteva.
Če On podere, kdo nazaj postavi,
zapre človeka, kdo ga naj izbavi?
Če vode zadrži, se vse suši,
prevrže zemljo, če jih izpusti.

Pri Njem je moč, modrost, pozna goljufe,
in one, ki so bili goljufani,
kot plen odpelje svetovavce strani;
sodnike zamotá v zmotnjave mreže,
vladarjem dragoceni pas odveže
in ledija opaše jim z vrvjo;
duhovnike v nečast peha lahkó,
mogotce stare, usta premeni
resničnim, modre starce zaslepi.
Čez oblastnike svoj razlije črt
in njega vzdigne, ki je bil zatrt.
On globočine vseh temnic odpre
in na svetlobo smrtno senco spravi,
rodove namnoži in jih zatre
in razkropljene v prejšnji stan postavi.
Vladarjem ljudstva spremeni srce,
da slepi hodijo, kjer ni stezé,
da tavajo po temi jim neznani,
da motijo se kot ljudje pijani.“

(Dalje.)



ANTON MEDVED:

JOB.

SVETOPISEMSKA ZGODBA.

13.

„Glej vse to, kar mi zrlo je oko,
razumel sem, kar čulo je uho.
Kar veste vi, vsaj to vem tudi jaz,
nič manjši nisem v znanosti od vas.
Govoril vendar bodem z Vsemogočnim,
prerekal rajši z Bogom se, ne z vami,
pokažem preje z govorom odločnim,
da pletete laži in da vas mami.
zdravnike malopridne, náuk kriv.

In o da bi v ponižnosti molčali,
da bi potem za modre vsaj veljali!
Slušajte torej pazno moj priziv,
dokaze žive mojih usten čujte:
Mar Bog potreben vaših je laži,
da zanj vi goljufije kujte,
ali se zanj ptezate, hoteči
o Njem soditi, sodbo mi izreči?

Kako li morete s tem ugoditi
Bogú, ki se Mu nič ne more skriti?
Kako se On naj goljufati da
od vas, ki davno vas do dna pozna?
On sam vas žaljen posvari, pa naj
z Njim vlečete besede na skrivaj?

Brž, ko se dvigne, vam možgane zmede,
prepade do kosti Njegov vas strah,
spomin se vam razspe v pepel in prah,
zatilniki dejani bodo v blato.

Pustite mi nekoliko besede —
čez mene pridi potlej, kar že hoče!
Čemu li svoje zdaj meso gnijoče
presojam? Saj Bogú je vse mogoče.
Zakaj le trgam s svojimi zobmi
meso, ki zame nič veljavno ni?
Umori me! Zaupajoč pokažem,
da svojih zmot ne skrivam pred Teboj.
Saj On bo sam Zveličar mili moj,
noben hinavec ne prispe pred Njega.

Besede moje verno poslušajte,
uganjke čujte s svojimi ušesi!

Kadar me bode sodil, znam in znajte,
da Bog me za pravičnega spozna.
Kdo meni k ostri sodbi se privesi?
Le pridi! O, molče ne bom pojegal.

Le dvojega Te prosim, da ne stori!
Ne bom se skrival pred obličjem Tvojim.
Zanesi mi nekoč s trpljenjem mojim
in strah me Tvoj naprej ne mori!
Pokliči me, odgovorim Ti jaz —
naj govorim, in Ti mi odgovori!
Koliko breme mojih je krivic,
pregrehe hudobije mi pokaži!
Zakaj bleskòt mi skrivaš Svojih lic,
češ, kakor da Te sluga Tvoj sovraži?
Mogočnost Svojo kažeš zoper list,
kot v vetru suho bilko me preganjaš.
Sodnik grenkosti pišeš zoper mene,
končati hočeš me, ker nisem čist
izza mladosti moje pretečene.
V precepu zdaj so tesnem moje noge.
Nad vsemi potmi mojimi si čul,
na noge mi pritisnil znak nadloge,
kot bil si ogenj živ na njé posul.
Zdaj vtisnjen si na mojih nog podplate,
pa kaj sem jaz — gniloba trhla za Te!
Končaš na noč me lahko in za dne,
obleka sem, katero molj razje.

14.

Od žene rojen človek časa malo
živi, z nadlogami vsevdilj obdan.
Kot cvet požene in je poteptan,
beži kot senca pred danico vstalo.
Enak nikoli sebi ne ostane.
In tak nevrednež Tvoj pogled še gane,
da v sodbo strogo pošlješ ga s Seboj?

Kdo namreč čist je iz nečistega?
Ti sam med vsemi si brez madeža.

Človekovih je dni le kratek broj,
postavil si mu neprestopne meje.
Od njega stopi, da počine preje,
dokler ne pride zaželeni dan,
kakor najemniku premine delo.
V drevesu raste upanje veselo:
Če je posekano, požene spet
mladike sveže, popje, pisan cvet.
Čeprav postara se njegov koren
in v prahu deblo umrjè njegovo,
poganja, če zaveje hlad voden,
opere se in klije spet na novo.

A človek mrtev, slečen, ukončan
izgine. Prosim, kje ga potlej išči?
Kot voda, če ostavi ocean,
kot potok, ki usahne na mirišči,
tako je človek, ko na vek zaspi.

Dokler nebo ne prejde, on ne vstane,
iz spanja svojega se ne vzbudi.

Kdo mi podêli, da me čuvaš pekla
in skrivaš me, dokler Tvoj mine srd?

Kdaj časa ura lahko bi potekla,
ob kateri vzdramiš me v življenja vrt?

Mar človek mrtev spet ne oživi?
Odkar se zdaj vojskujem trpke dni,
premembe čakam, da mi pride skoro.
Ti me pokličeš, jaz odgovorim,
podaš desnico delu Svojih rok.
Zaslužno naložil si pokoro,
zanesi vendar mojim grehom, Bog!
Jaz upam, da krivice si ozdravil.
Če hočeš, prejde, kot podereš goro,
prestavi s svojega se mesta skala.
Izdolbe lahko voda kamenje,
pljuskaje — kaj bi zemlje ne izprala:
Tako zatreš človeka lahko Ti.

Premalo dal človeku si moči,
da bi na svetu tem prešel na vek,
izpusti ga, in on se premeni.
O svoji deci nič ne bode vedel,
če slabo, ali zlóčesto je vzredil.
Meso njegovo vendar bol trpi,
in ko trpi udano, ne vzdihuje,
njegova duša le nad njim žaluje.

(Dalje.)



HELEN HELENOV:

DVIGAJO BELE SE MEGLE ...

Dvigajo bele se megle,
ki so pokrivale morje,
in z veličastno se glorijo
bledo odeva obzorje.

Solnčece tople poljube
diha na širne poljane,
kot bi vzbuditi hotelo
pesmi v njih tihe, svečane ...

Pesmi, ki željna jih duša
sniva o krasni pomladi,
kakor o mladem življenju
cvetka na rosni livadi ...



ANTON MEDVED:

JOB.

SVETOPISEMSKA ZGODBA.

15.

Zavrne Elifaz ga, Temanejec:

„Mar modrec kakor v veter odgovarja?

Z vročino polniš sam želodec svoj,

z besedami svarilni blieš boj,

a govor tvoj koristi ne podarja.

Zateri strah po svoji moči slabi,

nikar z molitvijo Boga ne žali!

Jeziku tvojemu hudobnost rabi,

zvižalniki so prvi v tvoji hvali.

Ne jaz, odgovoré ti usta tvoja,

in tvoj odgovor bode nepokojen:

Mar ti si prvi človek bil porojen,

mar bil pred griči ti si že ustvarjen,

mar slišal si, kako Gospod presoja,

od Njega bolj z modrostjo si nadarjen?

Kaj veš, da ne bi razumeli mi?

Vse to spoznamo, kar razumeš ti.

Med nami tudi sivi so in stari,

starejši, kakor tvoji so očetje.

Kaj Bogu, če tolažbo ti podari,

a ti zametaš blago v Njem zavetje.

Kaj povzdiguje tvoje te srce,

oči ti kar naprej nekam strmé,

kot da bi mislil kaj velikega.

Kaj proti Bogu duh se tvoj nadima,

in boljših besedi tvoj jezik nima?

Kje le bi človek bil brez madeža,

od žene rojen se pravičen zdel?

Ko bi se vseh svetnikov zbor sešel,

pred Njega licem ni nobeden čist,

nespremenljiv nobeden, in nebesa

medle žaru Njegovega očesa.

Kaj bolj je človek sprijen in ostuden,

ki grehe pije, kakor potnik truden!

Pokazati ti hočem, slušaj me,

kar videl sem, to rad bi ti povedal.

Očetov svojih le ne skrivaj ne,

vsak pravi modrec rad jih je ovedal.

Njim samim bila dana je dežela,

stopinja tujca mednje ni privela.

Hudobnež v težah trepeta vse dni,

kdaj se končajo mu, gotovo ni.

Po glavi šum strahu mu vedno hruje,

kjer vlada mir, zalazen natolcuje.

Ne véruje, da bi se iz temè

povrnil k luči kdaj, povsodi zre

le meče, na srce nastavljene.

Kadar se vzdigne živeža iskat,

on ve, da bliža se mu dan nesreče.

Nadloga bridka splaši ga nakrat,

kot kralja, ki pred bitvijo trepeče.

Zakaj zoper Boga se je naperil,

Vsemočnemu je svojo moč nameril.

S povzdignjenim je vratom Nadenj tekel

z debelim tilnikom se oborožil,

obraz mu je prevzetnosti nabrekel,

visi z njegovih bokov tolsta mast.

Po mestih razdejanih bode tožil,

nikdar ne bode mu bogastvo v last,

ne vkorenini se nikjer, ko hrast,

sesute bode gledal čvrste zide.

Temi nesrečne kazni ne uide.

Mladike se mu v ognju posušé

in sapa božjih ust ga umori,

ne reši se pomote prazne té,

da odkupiti ga več môči ni.

Predkar izpolni svoje žale dneve,

usahnejo mu roke zle njegove.

Goric njegovih grozdje v prvem cvetji

zamre, kot oljka, ki odvrže popje.

Hinavcev družba je nerodovitna.

Požere plamen tistim vsem poslopje,

ki radi skrivne jemljejo darove.

Spočel je bolečino in rodil

hudobnost je in duh njegov nemil,

posveten, dela le goljufne kove.“

16.

Job pa je odgovoril in je rekel:

„Nadležni tolažniki ste vi vsi.

Velikrat take slišal sem reči.

Kdaj bode konec praznih besedi?
 Kar govoriš, mar meniš, da je to
 težavno zate, zame nelahkó?
 In o da vaša duša bi živela
 namesto moje duše, tudi jaz
 z besedo prazno bi tolažil vas.
 Nad vami svojo glavo bi majal,
 z jezikom svojim vam krepost dajal,
 zanašal vam in hvalil vaša dela.
 Pa kaj mi je storiti v ranah zdaj?
 Nobeden govor boli ne odžene,
 in če molčim, ne pojde bol od mene.
 Zdaj pa me bolečina je potrla,
 in božja roka vse, kar sem, razdrla.
 Pričuje zoper mene gob bolezen,
 v obraz dolži me neprijatelj jezen.
 Svoj srd je zbral nad mé in mi preti,
 na mene škriplje s svojimi zobmi,
 sovražnik strašne vprl je v me oči.
 Odprli zoper me so jezik svoj,
 zasramovaje bili ôbraz moj,
 nasičevali so se z mojo boljo.
 H krivičniku me je zaklenil Bog,
 hudobnikom izdal me v kruto voljo.

Jaz, nekdam bogatin, sem zdaj ubog.
 Za tilnik moj je zgrabil, sklonil me,
 postavil sebi kakor v znamenje.
 Med sulic gosti roj me je nastanil
 in moja ledija nemilo ranil.
 Moj žolč po zemlji mrzli je razlil,
 zasekal mi je neprešteto ran.
 Na mé je planil, kakor velikan.
 Čez svojo kožo vrečo sem sešil,
 s pepelom svoje sem meso zakril.
 Obraz je moj otekel od jokanja,
 očem se mojim veko temno klanja.

To sem trpel brez krivde svojih rok,
 ker čist je bil moj glas do Tebe, Bog.
 O zemlja, ne prikrivaj moje krvi,
 besede moje naj se razglasé!
 V nebesih On pričuje zame prvi,
 pozna me, ki sedi na visokosti.

Prijatelji veliko govore,
 a jaz pošiljam k Bogu le solzé.
 Tako prerekati, kot z ljudskim krogom,
 o, da bi mogel pač se človek z — Bogom.
 Po kratkih letih pride čas ločitve.
 Po stezi grem, odkoder ni vrnitve.

17.

Duh omaguje, krajšajo se dnovi,
 ostaja mi le prostor med grobovi.
 Zavedam se, da nimam nič pregreh,
 in vendar slišim kroginkrog posmeh.
 Gospod, Ti daj pri sebi mi poroka,
 ni druga varnejša, kot Tvoja roka.
 Od ukov si oddaljil njih srce,
 zato nikdar povišani ne bodo;
 kateri druge svoje izdadé,
 trpeli bodo njih otroci škodo.

Postavljen sem pred ljudstvo ves gnusoben,
 vse zgraža se, kako da sem hudoben.
 Pogledi so mi v togi otemneli,
 In kakor v nič so udje mi storjeni.
 Pravični bodo pač o tem strmeli,
 nedolžni bodo v boji zvesti meni.
 Pravični se bo držal svoje poti,
 in čistim rokam novo moč doda.
 Vrnite torej vsi se v svoji zmoti —
 ni enega ne najdem modrega.

Prešli so moji dnovi, misli moje
 raztresene težijo mi srce.
 Noč črno so mi v dan preobrnile,
 ko sem po temi upal luči mile.

Grob je moj dom, četudi pretrpim;
 v temi sem si postlal ležišče svoje.
 Strohljivosti sem del: Moj oče si,
 del črvom: Moja mati, sestre moje!
 Kje zdaj naj zopet upanje dobim?
 Komú je moje mar potrpnosti?
 Vse moje pade v brezdno najglobočje,
 počitku, prahu tihemu v naročje.“

(Dalje.)





KREMELJ V MOSKVI.

F. ALEKSEJEV.

ANTON MEDVED:

JOB.

SVETOPISEMSKA ZGODBA.

18.

Baldad, Suhejec, pa je odgovoril:
 Kdaj mine enkrat že prepir besed?
 Zakaj se gre, umevajte popred,
 potem se lahko kaj pomenimo.
 Zakaj se kot živina cenimo?
 Zakaj umazani smo vpričo vas?
 Ti, ki življenje ti razjeda srd,
 mar radi tebe zemlja osami
 in Bog skalovju mesto premeni?
 Hudobnikov ponos in blesk bo strt,
 ugasne plamen slave mu in sreče,
 njegovo hišo tema obvali,
 nad njim svetiljka zlagoma strepeče
 Stopinje svoje moč bo rabil s težo.
 Kar sam si nasvetuje, vrže ga,
 ker svoje noge je zataknil v mrežo,
 po nje zapletih hodi sem in tja.
 Njegova peta se ujame v vrv
 in zoper njega vname žeje črv.
 Nastava v zemlji je prikrita zanj,
 njegova past na stezi čaka tiha,
 od vseh strani strahota plane nanj
 ter bo njegove noge ovijala.
 Naj lakot moč njegovo oslabi,
 iz reber naj mu glad obupen vzdih!
 Prvorojena smrt naj razprši
 lepoto kože, naj mladika zala

ob njenem duhu vsa mu oveni!
 Vsak up, ki ga je kdaj v stanišče vodil,
 pretrgan bodi, poraz naj tepta
 kot kralj po vsem, za čemer slep je blodil.
 Kadar ga več ne bo, šele tedaj
 drugovi naj se shajajo pri njem.
 Po šatoru njegovem dragem vsem
 od neba žveplo se raztrosi naj,
 od spodaj naj se usuše koreni,
 od zgoraj klena žetev pomandra,
 njegov spomin na zemlji se ne ceni,
 ime njegovo po trgih ne slôvi,
 iz luči v noč ga vzame od sveta!
 Za njim usahnejo naj vsi rodovi,
 ne bo cvetočih zarojencev v svet,
 za krepkim deblom mine vsaka sled.
 Strmeli bodo nad njegovim dnem
 zemljanje od iztoka do zahoda.
 Še najstarejše strah prepade nem.
 Glej taka je hudobnikov usoda,
 in tako mesto pristuje ljudem,
 ki ne poznajo Svojega Gospoda.

19.

Job pak je odgovoril ter je rekel:
 Kako brez kraja žalite srce
 in ostra tare vaša me beseda!
 O, da vas sram ni lastnega pogleda,

ko moje zasramujete ime!
 Kaj mari tudi vam nevednost moja!
 Zakaj zadirate se vame tečni
 in greh očitata mi brez pokoja?
 Saj zdaj spoznajta, da Gospod je večni
 po Svoji sodbi z mrežo me obdal.
 Trpim in kličem, nihče me ne čuje,
 in ni ga, ki bi me voditi znal.
 Da čez ne morem, pot mi je zagrabil.
 Stezè zavil v teme mi je najhuje.
 Vso mojo čast nekdanjo v nič razkadil
 in krono mi je s sive glave snel.
 Od vseh strani sem razdejan in ginem.
 Podoben sem izdrtem drevesu,
 ki nima upanja, da bi še kdaj
 cvelò. Srd se je zoper mene vnel.
 Sovražnik Njemu sem veljal.
 Njegove trume so si v divjem plesu
 pripravile svoj pot v moj mirni kraj,
 oblegli so moj šotor krog in krog.
 Od mene daleč brate je razstal,
 kot tujci so mi znanci prebežali.
 Sosedje moji so me zapustili
 in bližniki na mene pozabili.
 Družina moja niso me priznali,
 kot tujec bil sem v dekelnih očeh;
 pomoči prosil hlapca sem, posmeh
 odgovor bil je trd njegov za prošnjo.
 Moj dih iz usten težko dene ženi,
 vsi bratje niso se odzvali meni.
 Celo otroci me prezirajo,
 nespametniki me obirajo.
 Vse svétneke nekdanje sem izgubil;
 na meni se jim studijo gob črvi,
 in ktereга sem najsrčneje ljubil,
 zapustil, posovražil me je prvi.
 Na moji koži le kosti vise;
 izginilo meso je; okrog zob
 razdrta dlasna je celo od gob.
 Usmilite se me, usmilite
 se me vsaj vi, prijatelji nekdanji,
 ker roka Božja me zadela je.
 Zakaj preganjate me kakor Bog,
 in glad za mojim mesom ni vam manji?
 Kdo dá mi, da bi se besede moje
 začrtale in v bukve zapisale
 s pisalom od železa, na svinčeno

„DOM IN SVET“ 1904. ŠT. 6.

ploščnico, ali, da se z dletom v skale
 zasekajo, da čas jih ne požre?
 Vem namreč — moj odrešenik živi,
 in dan poslednji vstanem iz zemljè,
 in zopet s svojo kožo bom obdan
 in v svojem mesu gledal bom Boga.
 Jaz sam ga videl bodem in oči
 strmele bodo same moje Nanj,
 to upanje mi v srcu je doma.
 Zakaj tedaj še pravite neumni:
 Pregarjajmo ga dalje še pogumni,
 da najdemo besede korenite,
 ki zmerom metal jih doslej je vniz!
 Izpred obličja meča zdaj bežite,
 ker meč osvetnik strašni je krivic!
 Nekoč zaori, znajta, sodbe klic!

20.

Odvrne Lofar mu, Naamatejec:
 Spreletajo me misli mnogotere,
 zaganjajo mi semintja duha,
 poslušal bom te še, a poln vere
 poslušaj me i ti, če govorim.
 Kar svet je živel in kar jaz živim,
 kar človek je na zemljo bil postavljen,
 to vem, da hvala zlobnih je ljudi
 minljiva, kot hinavčevo veselje.
 Makar prevzeten se neba drži,
 k oblakom segajo mu drzne želje,
 naposled izgubi se kakor gnoj.
 Kdor videl ga je kdaj, poreče: Kje je?
 Izgine kakor sanj mamečih roj,
 in kot prikazen v črno noč odveje.
 Poslej nič več ga videlo ne bo,
 ki ga je gledalo nekda okoli.
 Njegovo mesto ga ne bode zrlo.
 Uboštvo deco bo njegovo trlo.
 Hudobnost svojo z lastno roko plača,
 pregreh mladostnih bolna bo igrača,
 še v prahu ne odstopijo od njega.
 Prevzela ga je slad hudobe vsega,
 zakril jo laskern je pod jezik svoj,
 ohrani jo in v grlu jo bo skrival,
 v želodcu se mu bode v žolč modrasov
 preminjal kruh njegov; nekdanjih časov
 bogastvo k tlom izbljuje in izlival
 Gospod ga bo iz gnile mu utrobe.

Modrasov glavo mrzlo bo sesal,
in gadji jezik bode ga končal.
Naj bi se rek medu ne radoval,
ne videl masla, in vodâ potočnih,
poplašal vse, kar je nekdaž zagrešil!
Od bolečin ne bo končan mogočnih.
Kdo bi ga žalosti v pregrehah rešil!
Ubožce je zatiral in zavidal,
oplenil hiše, katerih ni sezidal.
Nesit je vse pozelel in pobral,
a Bog imetju ni obstanka dal.
Porazgubi se vsa njegova jed,
imetju se zatara zadnja sled.
V skrbeh bo trepetal za imovino,
kadar bo sit, in vsakršna bridkost
nanj plane. O da bi vesti globino
napolnil enkrat, da bi jeze ost

priklical nad se, z Bogom padel v boj!
Zbeži pred sulicami brzih nog,
a hitro naleti na bronast lok.
Potegnjen iz nožnic je božji meč,
bleskoten kaže strup morilni svoj,
pošasti se mu bližajo grozeč.
Izvirajo nesreče iz teme,
temo obsega pa skrivnost njegova,
požre ga ogenj, ki se ne užge
v njegovem šatoru gorje vsakomu!
Nebo njegovo zlobnost razodene
in zemlja vzdigne v jeznem se polomu.
Odprta bo mu hiše zelenjad,
razvleče Božji srd mu sleharn sad.
Tako plačuje Bog hudobnih rod,
deli mu tako dedino Gospod.

(Dalje.)



ROMAN ROMANOV:

HIŠA NA HOLMU.

III.

(DALJE.)



rstili so se pusti jesenski dnevi. Vse nebo je bilo zavito v meglo, in kakor bi dolgčas razprostrl svoja mračna krila nad široko prirodo: vse je molčalo, droben dežek je pršil iz megle in od začrnelih in golih vej drevja je padel na mokra tla tuintam porumenel list. Nikjer ni bilo več tistega pravega, toplega življenja; če so vstali kje posamezni glasovi, so bili topi in mrzli in kakor iz grobov.

Maks ni po tistih dneh več govoril z Ano. Spoznaval in videl je, da ji tega ne pripušča oče, in tistikrat je vstala v njegovem srcu žalostna misel: Z mano ne bo imela sreče, brez ciljev je vse, in dobro je tako... Objela ga je resignacija in ogibal se je Ane po vseh potih in krajih. Včasih se je vendar

pripetilo, da jo je srečal, a njegov obraz je bil trd in besede so bile brez gorkote in mrzle.

Dolfe ga je obiskaval pogostokrat in je bil prijazen z njim. Hotel ga je dobiti na svojo stran, ker je videl, da ni zabit človek in — da je dober fant. To zadnje ga je bolelo. Kadar je pogledal poštenjaku v obraz, je umaknil pogled in čudno mu je postalo ob taki priliki. Neprijetna zavest ga je obšla, zbudil se je sodnik v njegovih prsih in mu je silil pred oči mračno obsodbo... Rad je videl krog sebe sebi enake ljudi — malo-vredne in uničene narave, ki se živijo z goljufijo in tatvino. Zakaj v hiši na Holmu je bila doma tatvina in goljufija. Krog Dolfeta se je zbirala umazana družba izprijenih kreatur in je opravljala svoj posel. Bili so zelo previdni in nikoli se ni čulo, da bi kaj

ANTON MEDVED:

JOB.

SVETOPISEMSKA ZGODBA.

21.

Job pa je odgovoril in je rekel:
 Besede moje, prosim, poslušajte,
 naj bodo mi za vaše tolažilo.
 Da govorim, prostost mi polno dajte,
 smejajte se potem, če prav ni bilo.
 Prepiram se s človekom mari? Ne.
 In vendar lahko tožim po pravici.
 Pred mano ostrmite, glejte me
 in zagradite potok govoric!
 I jaz, kadar se spomnim, se prestrašim,
 trepet prešine mi meso, kosti.
 Zakaj pa ne delé z življenjem našim
 hudobneži trpljenja, ne časti?
 Njih zarod daleč se ne razkropi,
 na domu raja žlahtnikov obilo.
 Njih hiše varne so pred vsako silo,
 in Bog nad njimi šibe ne vihti.
 Njih hlev govedo plodno napolnjuje
 s teleti zdravimi, njih črede hitre
 po polju skačejo in se igrajo.
 Ob gostih boben se glasi in citre,
 piščali glas raduje jim srce.
 V dobrotah svoje dneve prežive,
 in hitro padejo pod črno grudo.
 Bogú vелеvajo na zemlji s hudo:
 Pojdi od nas! Kaj mari nam je znanje
 odlokov Tvojih! Kdo je Vsemogočni,
 da bi služili Mu brez kraja točni?
 Kaj nam pomaga k Njemu vse žebranje?
 Ker njih imetje v Božji je usodi,
 hudobnih svet od mene daleč bodi!
 O kolikrat ugasne zlobnim luč,
 nad nje se privali povodenj grda
 in Bog jim pošlje bolečino srda.
 Pred vetrom bodo, kakor suho pleve
 in kot od piša razneseni prah.
 Njegovi deci Bog prihrani reve.
 Kadar bo grešnika on pokoril,
 spozna, v čegavih rokah slep je bil.
 Končanje vidijo oči njegove,

od srda Vsemogočnega bo pil.
 Kaj mari mu po smrti hiša bodi,
 ko broj njegovih mesecev odplove!
 Kdo li Boga modrosti bo učil,
 ki vse na zemlji in na nebu sodi?
 Umrje eden bogat, zdrav, močan.
 Dade njegove črede mleka mnogo,
 kosti so z mozgom mu povlažene.
 A drugemu ugasne bedni dan,
 veselja prazen in napolnjen s togo.
 In vendar bosta skupaj v prahu spala,
 gomazen črvov ju bo pokrivala.
 Jaz vem, da vstaja vam krivičen dvom,
 da govorite v svojih sodbah zlobnih:
 Povej nam, kje je zdaj glavarjev dom
 in kje so prebivališča hudobnih?
 Vprašajte potnike, spoznate koj,
 da govor njih bo takšen, kakor moj!
 Hudobnik je prihranjen v smrti dan
 in bode k dnevu srda pripeljan.
 Kdo graja vpričo njega pota slaba
 njegova? Kar je storil, kdo povrne?
 S častjo ponesejo ga v grob odtod
 in čast mu v spomeniku ne utrne.
 Prijeten bil je kremenom Kocita.
 Njegova smrt jih nič ne spreobrne,
 za sabo vleče zdaj jih, kakor prej.
 Čemu bi me tolažili poslej?
 Zastonj! Dognano je, da govor vaš
 pred svetom vsem je in ostane laž.

22.

Odvrne Elifaz mu, Temanejec:
 Bogu primerjati zemljan ne dá se,
 ima naj tudi polno znanje zase.
 Pravičnost tvoja kaj Bogu pomaga
 in kaj življenje tvoje mu dolaga
 brez madeža? Mar se bo tebe bal
 svariti te in s tabo v sodbo priti?
 Preveč si, glej, si že krivic nabral.

Zakaj izmaknil si zastavo bratom,
zakaj si plenil in razgaljal nage,
popotnikom si krčil hladne vlage
in lačnih nisi krmil s svojim zlatom?
Možé mogočne le si k sebi vabil,
ubogih, praznih vdov pak si pozabil,
sirotam si ogrenil tesni stan.
Zategavoljo si z vrvmi obdan
in nagel strah te bega z vseh strani.
Ti mislil si, da ne uzreš temè,
in da povodnji mož te ne požre.
Ne pomniš li, da višje kot nebo,
nad zvezdami povzdignjen On živi?
Pa praviš: Ve li Bog o meni kaj?
On sodi slepo, kakor skoz megló.
Oblaki so njegovo skrivališče.
— Zadeve naše — mar prevdarja kdaj?
Med kraji zadnjimi neba se šeta,
Mar hočeš se držati zlega sveta,
po katerem se ravna ničvredni ljud?
Pred svojim časom ta je bil pobran,
in stališ mu s potopom pokopan.
Bogú je rekel: Pojdi proč od nas!
Nad Njim mu rasla misel je ohola,
dasi napolnil mu je z blagom hram.
Na takov rod spomina me je sram.
Pravični bodo videli s prestola
hudobnih kazni in se radovali,
nedolžni bodo jih zasmehovali.
Rekó: Napuh njihov je zdaj razdrt,
ostankom njih zadal je ogenj smrt.
Podaj se mu tedaj in mir imej!
Najbolji sad imel boš za naprej.
Sprejmi iz ust Njegovih zákon sveti,
v srce položi govor razodeti!
Do Vsemogočnega skesan se vrni,
nikar s hudobnostjo domú ne skrivni —
in Bog postavi zopet te nazaj.
Iz krémena bo hiši temelj tvoj,
zlata, srebra ovije te sijaj,
sovražnik trepetal bo pred teboj.
Takrat se bodeš veselil obilo
nad Vsemogočnim, k Njemu svoj obraz
povzdignil in ga prosil srčno milo,
da zvesto bi izpolnjeval ves čas

obljube svoje. Bog usliši glas.
Kar skleneš, srečno vse se ti zgodi,
sijala luč ti bo na vse poti.
Zakaj ponižnega le čaka čast,
in kdor oči poveša, bo ozdravljen.
Nedolžen bo odrešen in v oblast
po svojih čistih delih bo postavljen.

23.

Job pa je odgovoril ter je rekel:
Še zdaj je bridko govorjenje moje,
trpljenje večje, kot vzdihujem sam.
Kdo dá mi, da Ga najdem in spoznam,
da stopim v Njega najsvetejši hram?
Pravico vpričo Njega bi razložil
in jasno vse z dokazi Mu potožil.
Da slišal bi odgovora besede,
da bi razumel iskro Božje vede!
Z močjo veliko se ne pravdaj z mano,
ne tlači s težo svoje veličine!
Kar prav je, zoper mene, razodeni,
in pravda sladka naj ostane meni!
Naj idem proti vzhodu, ni mi dano,
da javi On se, ki nikdar ne mine.
Obrnem k vzhodu trudni naj korak,
na levo krenem naj — kaj je storiti —
na desni tudi ga zakriva mrak.
A Njemu moji poti niso skriti.
Poskušal me je z ognjem, kot zlato,
v stopinje sem Njegove stopil varen,
Njegove poti držal se samó.
Genil se nisem od zapovedi
Njegovih ustnic, v srci sem ohranil
vse, kar mi glas Njegov je bil naznanil.
Pa On je sam, kdo more li njegove
odpraviti globoke misli, kdo?
Karkoli duša hoče Mu, stori.
Kadar na voljo Svojo me prizove,
vse več pokaže nad menoj moči.
Zato pred licem sem Njegovim plašen,
in ko Ga premišlujem, ves prestrašen.
Vso srčnost mojo mi razgnal je Bog,
in Vsemogočni mi duha je zbegal,
poginil nisem radi teh nadlog
in mrak ni mójih lic teman oblegal.

(Dalje.)



ANTON MEDVED:

JOB.

SVETOPISEMSKA ZGODBA.

24.

„Pred Vsemogočnim niso časi skriti,
in ktere kazen čaka, ne vedó
odločenih za nje Njegovih dni.
Nekteri so mejnike v zlobi zviti
prestavljali, uplenjene so čede
na pašnike gonili brez skrbi.
Sirotam lačnim osla so odgnali,
v zastavo vdovi vola odpeljali.
Ubožce so pehali s pota v kraj,
na zemlji trli krotkim zavičaj.
Kot osli divji drugi po puščavi
na svoje delo hodijo okrutno,
na plen prežé, da glad otrok ne davi
Na njivi žanjejo pridelke tuje,
obirajo vinograd onih rev,
ki preje jih zamoril je njih gnev.
Da v mrazu se obleče in obuje,
trpin usmiljenja pred njimi nima;
v brloge skalnate se stiska nag,
ko ploha moči, ko razsaja zima.
Sirote nasiljujejo nemilo,
odirajo nesrečno ljudstvo s silo,
do nazega odrtim klas celo
poslednji z revne njive poberó.
Ko pri tlačilnicah mrjejo žeje,
sedé odrtniki med njimi trdi;
zaganjajo se v mesta v slepem srdi,
vzdihuje duša ranjenih na glas,
kri vpije do nebesne daljnje meje. —
Brez božje volje pa ne pade las. —
Boré se zoper luč razuma svojo,
nje potov ne spoznajo, v pravo stran
ravnala bi jim le pokora hojo.
Ubojnik vstane, ko stori se dan
ubožcu zaduši hropeči vrat,
ponoči pa s temino vred je tat.
Okó prěšestnikovo ljubi noč,
obleko premeni, obraz zakrinka,
oprezen se povsod boji ovinka,
dokler se v hišo temno ne priplazi,

kjer čakajo pohotni ga obrazi.
Ima za smrtno senco zarjo lepo,
v svetlobi hodi kakor v noči slepo.
Lahkejši je kot pena na vodáh,
na zemlji bodi del njegov preklet,
ne hodi naj, kjer vónja vinski cvet;
v vročino hudo pride naj namah
iz vode, mrzle kakor zimski sneg!
V pekla globino naj ga spremi greh!
Usmiljenje na vek ugasni zanj,
sladkost pripravljaj črv mu in mrčes!
Spomin izgini iznad zemlje nanj,
raztri se kot nerodoviten les!
Zakaj neplodno ženo je redil,
ni vdovi dobrega ničesar storil
mogočne s svojo silo je razoril —
a svojega življenja ni si svest.
Bog dal je časa, da bi se spokoril,
in on v napuh je zlati čas porabil,
no, Bog, ki vidi vse, ni tega zábil.

Povzdignjeni so bili malo časa,
ponižali se bodo, kakor vse,
pobrani bodo kakor bili klasa,
ki se požanje, zmane, zrnje stre.
Kdo more me prepričati laži,
da to, kar rekel sem, resnica ni?
Sam Bog kot priča lahko govori.“

25.

Suhejec Baldad pa je odgovoril:
„Oblast ima in strah pri Njem grozi,
ki red ustvarja na višavah Svojih.
Kdo zna prešteti ves nebroj stvari?
Nad slehernim njegova luč izhaja.
V primeri z Bogom kdo je opravičen?
Kdo čist od žene rojen v luči vstaja?
Sam lunin žar pred Njim mrjé uničen,
pred licem ni Mu čista zvezd svetloba,
kaj človek li, ki sama je gniloba
in črvov plen nekoč v temini groba!?

26.

In Job odvrnil je nato, rekoč:
 „Čigav si pomočnik? Komú v pomoč?
 Podpiraš mar slabotnega roké?
 Komu si svetoval? Mogoče temu,
 ki sam modrosti nima, svoj razum
 pokazati si velik hotel Njemu?
 Učiti hotel si — o smel pogum! —
 Boga, ki vse ustvaril je nad nami.
 Ječé, glej, velikani pod vodami
 in grešni njihovi drugovi v mukah.
 Odkrito vpričo Njega je peklo,
 odgrnjeno ima pogubo vso.
 Razpenja sever nad prostorom praznim.
 na nič obeša zemljo, plava v zraku,
 vodovja curke veže On v oblaku,
 da skupaj doli se ne uderó.
 Drži Svoj prístol On z obličjem paznim,
 razgrinja čezenj dimasto meglo.
 Okroginkrog vodam zastavlja meje
 do tja, kjer neha tema, luč ne greje.
 Gorâ stebri nebeški trepetajo,
 ko bliske na Njegov migljaj zaznajo.
 Njegova moč je pomirila val,
 modrost prevzetno morje odolela.
 Njegov je duh nebesom kras podal
 Njegova tvorna roka je pripela
 na nebes zvezde severnega zmaja.
 Njegovih potov to je del samó.
 Da vidimo vsa čudesa do kraja,
 strmelo naše slabo bi oko,
 Njegova velikost nas vse obaja.“

27.

In Job je še dodal in govor svoj
 povzel in rekel drugom pred seboj:
 „Kakor resnično večni Bog živi,
 ki je pravico mojo vam odlašal,
 ki moji duši tih ni prizanašal,
 dokler mi sapa v prsih še dehtí,
 dokler mi moje bodo dihale nosnice,
 ne zagrešim nikakršne krivice,
 moj jezik ne izmisli si laži.
 Tegà ne, da bi vas pravične sodil,
 dokledar ne umrjem, zvest ostanem
 nedolžnim potom svojim in bom vodil
 nadalje pravdo, ki sem jo začel.

Srce mi nič v življenju mojem ranem
 ne oponaša, kot sovražnik moj,
 moj zoprnik, krivičnik samosvoj.
 Hinavec, kakšen namreč up ima
 če lakomen okoli sebe grabi,
 njegovo dušo k sebi Bog povabi.
 Ne čuje Bog njegovega vpitjá,
 ko pride nadenj stiska, polna zla.
 Mar v Vsemogočnem bo se veselil,
 in k Bogu klical beden vsaki čas?
 Modrosti božje bodem vas učil.
 V temoti nočem dlje pustiti vas,
 povem, kako Vsemočni vlada svet.
 Glej, vi vsi veste, da ne lažem jaz.
 Zakaj potem še glevite brez vzroka,
 da radi svojih grehov sem zadet.
 To delež je hudobnega otroka,
 to dedina nasilne množice,
 ki jo od Vsemogočnega prejmè.
 Če se njegova deca bo množila,
 konča jo mečev ostroreznih sila.
 Njegova vnučad bode gladovala,
 potomci mu pomró nepokopani,
 za njim ne bode vdova se jokala.
 Ko bi srebra nanosil ko prsti
 in oblačil pripravil kakor blata,
 pripravi sicer, toda sebi ne,
 pravični ž njim se ti oblačil bo,
 nedolžni bode si delil srebro.
 Napravil si je hišo, kakor molj,
 ali čuvajev šator vejnat zgolj.
 Nič ni s polja pospravljenega še,
 ko leže bogatin brezskrben spat.
 Vzbudi se in oči na šir odpre,
 ne najde nič, kot vse pobral bi tat.
 Uboštvo kakor voda ga zajame,
 ponoči ga vihar poguben vzame.
 Odnese, vzdigne veter ga goreč,
 potegne piš, na mestu ni ga več.
 Pušice jeze svoje pošlje nadenj;
 izpred Njegà bo tekkel temno cesto,
 z rokami ploskal bo nad njim zloraden.
 zvižgljaje gledal bo razsuto mesto.

28.

Začetke svojih žil ima srebro,
 in kraj, kjer se topi, ima zlato.

Železo jemlje se iz hladne zemlje,
vročina kamenje razpušča v bron.
Temi je čas postavil, skrivne temlje
podzemeljskih reči pozna on,
ne skriva smrtna senca rude mu.
Pod zemljo na vrhove vise rudarji,
kot loči potok strm breg od bregu,
od potnikov jih loči globočina,
prerita kakor z ognjem je votlina,
nad katero raslo je nemnož sadu.
Nje kameni daje safir sprelep,
dobiva se zlafo iz njenih kep.
Ni znala ptica do zakladov poti,
in ni je videl pogled jastrebov
steza nosila kupcem ni sinov
ni močna levinja je prehodila.
Do krémena je stegnil svoje roke,
goré predrla je njih vztrajna sila.
Presekal je skaline za potoke
in dragotine videl je globoke.
Solze potokom tudi je ustavil
in skrite je reči na svetlo spravil.
Modrost pa, kje se najde prava, kje?
Komu razumnosti je mesto dano,
Nje skrivno bistvo ni človeku znano,
v deželi ni je, kjer v slasteh žive.
Zijavo brezno kliče: Ni je v meni!
Pri meni tudi ne! se morje peni.
Najčistiše se zlato ne dá za njo,
pri menji ne odtehta je srebro.
Zlato je ne preseže iz Ofira,
ni kamen zlahtni sardonik, safir,
iz stekla taka cena ne izvira,
vsemanja vrednost zlatih je posod.
Nad grole, drstan bliska se modrost,
v skrivnosti započenja svoj izhod.
Iz Etiopije ji ni topas
enak in ne zlata rumeni kras.
Kje vrelo je tedaj modrosti skrivno
in kje razumnosti je mesto divno?
V očeh nobenemu se ne zrkali,
pod nebom brzih ptic ni sladka last.
Poguba, smrt med sabo sta dejali;
da čuli sta na svoj posluš nje čast.
Nje pot in mesto nje le Bog pozna.
On namreč zre pokrajine sveta
in vidi vse pod nebom, vrh nebá.
On, ki otežil silne je vetrove

na mero stehal je valovje vod,
ki dal dežju je zakone gotove
grmljavini, nevihti stalno pot.
Takrat jo videl je, oznanjeval,
takrat pripravil in do dna spoznal.
Človeku rekel je: Glej strah Gospodov
edina prava je modrost narodov,
razumnost: čuvati se hudih zmot.“

29.

In Job je še dostavil, željno del,
razgovor svoj je v prilikah povzel:
„O, da se vrne prejšnji srečni stan,
ko v dnevih, v katerih Bog me sam je vodil,
ko luči je Njegove svetil dan,
po temi v milosti sem varen hodil.
Ko bil sem v lepih dneh mladosti svoje,
ko bil je Bog prijatelj hiše moje,
ko rad je gledal Vsemogočni z mano
okoli mene drobno deco zbrano.
S sirovim maslom noge sem umival,
potoki olja lili so iz skal.
Do mestnih vrat sem hodil in počival
na sedežu povzdignjenem od tal.
Mladenci v ozadje so stopili
in starci so se vzdignili in stali,
s prenehljaji so starci govorili
in prst na usta svoja pokladali.
Zadrževali so svoj glas sodniki,
na nebu so lepeli jim jeziki.
Uho me vsako je blagorovalo,
gledaje pričalo oko mi hvalo.
Vpijočega sem siromaka rešil
sirote sem brez pomočnikov tešil.
Poginjajočim bil sem v blagoslov
srce sem radostil samotnih vdov.
Pravico sveto sem vsekdar častil
kot s plaščem, krono sem se ž njo odeval,
oko sem slepcu, hromcu noga bil,
ubožcem oče dušo jim ogreval.
Zamotane sem pravde tujcem dobil,
krivičnikom sem kočnike razdrobil,
zobém njihovim vzel sem plen krvi.
Dejal sem: V svojem gnezdú bom umrl,
množil bom kakor palma svoje dni.
Odprt bo vodam zdravja mi koren,
na moji žetvi rosa bo bliščala,
čast moja se bo vedno ponavljala,

moj lok ostane v roki ko jeklen.
 Poslušali so me, čakali sklepa,
 pazili so, molčali na moj svet,
 besede niso upali preseči,
 rosil je nanje govora mi vzlet...
 Kot po dežju po meni so hlepeli,
 odpirali so usta hrepeneči.
 Nasmehu niso mojemu verjeli,
 obraz med njimi moj ni potemnel.
 Če k njim sem stopil, prvi sem sedel.
 Sedel med trumo v časti sem kraljevi
 in vendar tolažnik bil ljudski revi

30.

No, zdaj po letih mlajšim sem v zasmeh,
 ki njih očetov nisem vrednih štel,
 da stali bi na straži čred pri pseh.
 Njih moč v rokah za nično sem imel,
 celo življenja niso bili vredni.
 Umazani, sestradani v puščavi,
 na daleč suhi taval so bedni.
 Po zelenici so iskali v travi
 bodičevja in korenin za jed,
 veseli, če so jim prišli na sled
 ki bili so izmed ljudi pregnani,
 za kterimi, kot za tatmi so vpili.
 Prebivali v puščavi so neznani
 po jazvah, po brlogih, na mogili,
 ki po grmovju gostem so tulili,
 pod trnovcem nečistim željam stregli,
 nespametnih otroci zaničljivi,
 kot ovni izgubljeni in pobegli.
 Ti vpletajo me v svoje pesmi zdaj,
 v pregovor so me vrgli nagajivi.
 Zdaj se jim gnjusim, daleč proč bežé,
 in ni jih sram, da pljujejo pred-mé.
 Svoj tul pušicam namreč je odprl,
 del v usta brzdo mi in me podrl.
 Ko sem skolehal bil, tedaj so vstale
 na desni strani moje vse nadloge;

metali so polena mi pod noge.
 Na pota moja so trkljali skale
 zalazni so prežali dan in noč,
 in nihče ni mi prišel na pomoč.
 Kot skozi zid predrt, odprte duri,
 planili so na-mé v nesrečni uri.
 Kot vihra strah je mojo moč razpodil,
 in kot oblak izginila je moja sreča.
 Zato pa duša v meni se topi,
 bridkost od dne do dne se moja večja,
 bolest prebada v noči mi kosti
 in grizejo me črvi in ne spé.
 V njih preobilnosti telo mi mrje,
 ovratnik sukne me ne veže trje.
 Kot blato sem, kot prah, kot suh pepel.
 Ko vpijem k Tebi, ne uslišiš me,
 stojim, in Ti me še pogledaš ne.
 Usmiljenje si svoje mi otel.
 Nasprotuješ mi s svojo trdo roko,
 na vetru si povzdignil me visoko,
 potem si močno k tlom me treščil z viška.
 Saj vem, da smrti grenki me izdaš,
 kjer vsakemu pripravljena je hiška.
 A Bog ne stegne roke po mogili,
 ne bodo mrtvi po končanju vpili,
 po bridkih časih v smrti mir dá Bog.
 Nekdaj vse one sem objokoval,
 ki bili stiskani so od nadlog
 ubožca mi je bilo v dušo žal.
 Dobrot sem čakal, hudo je prišlo,
 na luč sem upal in zavil v temo.
 Srce je moje v nepokoji vrelo,
 nadlog jezéro name prihitelo.
 Brez srda žalosten okrog sem hodil,
 a časih vstal, med množico sem vpil.
 Brat zmajev bil sem in tovariš noju,
 na meni polt je moja očrnela,
 kosti so se mi usušile v znoju.
 Na citrah mi je radost odzvenela,
 piščal kot jokajočih glas zapela.

(Dalje.)



upor v kohererju tudi le prav malo, je zado-
stovalo že to, da je obkrožil prav slab tok
ovoje elektromagnetove; ta je potegnil malo
kotvico, ki je sklenila od prvega popolnoma
ločeni tokov krog z zvoncem. Tako je po-
večal Popov občutljivost svoje naprave in

je mogel kontrolirati zračno elektriko na
daljavo petih kilometrov.

Popov je hotel svojo napravo porabiti
tudi za brezžični brzojav ter jo v ta namen
še izboljšati, pa ga je prehitel Marconi.

(Konec.)



L. LENARD:

MAKSIMIR.

1.

Pred mano tihi drevored
se vije v mrak teman,
za mano mre življenja sled
in gasne vroči dan, —

in jaz hitim, hitim naprej
iz mesta v temno dalj,
v zelenje mirno senčnih vej,
kjer vtihne bol in žal.

Noči pokoj in sveži hlad
odjemlje dneva trud,
želja kipečih, rožnih nad
mi siplje v tesno grud.

V nemirnih prsih zve odmev
pozabljenih glasov
in v tiho noč zveni moj spev
do belih spet domov.

2.

V večernem mraku tih zefir
med vejami pihlja,
v daljavo temno moj nemir
odnaša iz srca.

Bolesti, ki jih dan je vroč
v nemirne prsi lil,
in v tesnem srcu boj pekoč
razburjenih čutil,

v prostrani, tihi, temni gaj
odnaša mi zefir
in v burna prsa mi nazaj
se vrača hlad in mir.

Kot spuščal bi se iz neba
krilatec božji zlat
in trosil bi mi v dno srca
nebeški mir in hlad,

na zemljo siplje bled se žar
in veje tih zefir,
ko spuščam se v tvoj tajni čar,
prelestni Maksimir.



ANTON MEDVED:

JOB.

SVETOPISEMSKA ZGODBA.

31.

Zavezal sem se s svojimi očmi,
da bi celo ne mislil na devico.
Kako bi sicer našel del časti
na meni Vsemogočni in pravico?
Ali ne gre hudobnikom pogin,
ločitev njim, ki delajo krivico?
Ali ne gleda mojih potov sam,
ali ne šteje mojih vseh stopinj?
Če nekdanj ljubil sem ničemnurnost,
k goljufnosti mi noga je hitela,
pretehta naj Pravični moja dela,
in Bog spozna naj mojo preprostost!
Če s pota krenil kdaj je moj korak,
če je očem sledilo mi srce,
če mojih rok prijel se črn je znak,
sejal bom, toda drugi naj pojé;
s korenomo bodi zarod moj izdrt!
Če mi srce je zavodila žena,
če sem pri vratih prežal in hlepel,
da moj prijatelj z doma bi odšel,
pa bodi moja žena drugim hôt!
Nesramnost huda to je, kot nobena,
razbojnikov je silovitih pot,
je ogenj, ki do pogubljenja žre,
izruje s korenino mladje vse.
Če hlapec me in dekla sta tožila,
goniti k sodbi ni me bilo sila.
Kaj namreč takrat jaz bi storil,
ko vstane Bog in pride sodit me,
ko vpraša me, kaj bi mu odgovoril?
Mar nisi me iz matere ustvaril,
mar nisi življa tudi nji podaril,
mar nismo deca enega očeta?
Če sem ubožcu kdaj odrekel dar,
in vdovo pustil čakati pomoči,
če nisem grižljeja delil vsigdar,
in ni ga jedla i sirota v koči,
(usmiljenje gojil sem mlada leta,
po materi sem ga podedoval)

če sem ginočega zaničeval,
ker brez obleke zmrzoval je nag,
če ni me blagoslavljal siromak,
s kožuhi dróbnice ogrnjen moje,
če sem objesten vzdignil roke svoje,
celo, ko lahko bi zlorabil moč,
iz sklepa padl moja roka koj,
naj zlomijo se mojih rok kosti!
Zakaj, kot čez-me hiter val deroč,
povsodi, vselej strah je bil moj Bog.
Pred Njega težo sem se bal vesti.
Mar sem imel zlato za svojo moč,
rumeno rudo spoštoval, rekoč:
„Ti upanje si mojega srca?“
Mar sem se veselil zakladov svojih
in svetlih pridobitev v trdih bojih?
Mar solnčni krog sem gledal vrh neba
in luno, ki se je bliščala mila?
Mar se je duša moja veselila,
pošiljal z roko nebu sem poljube,
kar greh največje je pogube,
zatajba grozna samega Boga?!
Mar sem sovražniku privoščil zlo,
njegove se nesreče radoval?
Ni jezik moj se grehu zlemu vdal,
da bi mu smrt privoščil s kletvijo.
Mar niso doma mojega možje
hvaležni rekli, kje je tisti, kje,
ki ni bil sit njegovega mesa?
Odprta potniku so bila vrata,
sprejel sem tujca vsakega kot brata.
Prikrival nisem greha svojega
in ne hudobnosti na dnu srca,
kot bi se množice velike bal.
Mar bilo me je strah sorodnikov,
očitkov njih? Molčé sem se razstal
od vseh in skozi vrata miren šel.
Izpraševalca, srednika, kdo dá mi,
da Vsemogočni mojo željo sliši?
On sam, ki sodi, bukve mi napiši,
da nesem jih močan na svoji rami,

óvijem čelo z njimi, kakor s krono,
da bodo priča mi povsod pred Njim,
da višjemu jih lahko pomolim.
Če vpije moja déžl zoper mene,
in z njo vred brazde se solzijo njene,
če brez plačila jedel sem njen sad
in njenih delavcev razžalil dušo,
naj raste, kjer pšenica, zdaj osat,
ne ječmen, trnje naj zakriva rušo!

32.

Tedaj so obmolčali končno tisti
trije možje pred Jobom v nenavisti,
ker se je sebi sam pravičen zdel.
Buzejec Eliu, sin Barahelov
iz Ramove družine se razvname
in razjezi in srd ga hud prevzame,
ker nič se modrega mu zdelo ni,
kar so prijatelji trije menili.
A molčal je, da vse pregovori
sam Job očak v zagovor v svoji sili.
Do zadnjega je molčal, kot najmlaji;
videč pa, da modrost je vseh pri kraji,
brezuspješna, se je silno bil razsrdil.
In Eliu, Buzejec, Barahelov
dejal je: „Mlajši sem od vas, zato
govoril nisem s sklonjeno glavo,
načelom svojim nisem duška dal,
češ, naj bi višja starost govorila,
naj let množina bi modrost učila.
Pa kakor vidim, duh ima le kal,
iz ktere Božja razumeva nica;
modrosti leta sama ne dadé,
iz njih še ne izvira vsa pravica.
Slušajte me, govoril bom do vas,
da svojo vam modrost pokažem jaz.
Poslušal vaših sem besed prepri,
čakaje, kdaj razum prinese mir.
Zaman. Med vami, kakor vidim, ni ga,
da mogel Joba bi preveriti,
z besedo se njegovo meriti.
Nikar naj drzna misel vas ne dviga,
da Bog ga je zavrgel, človek ne.
Nič meni oporekal ni, in jaz
ne bom oziral se na vaš dokaz.
Besede so vam zdaj umolknile,
kar čakal sem. No zdaj govoril bom,

pokazal učenost vam svojih slov.
Zakaj ves poln sem krepkih govorov
in sapa me tišči v životu mojem.
Osrčje moje kakor tesen dom
se zdi posode, ki jo mošt razganja.
Govoril bom, da se oddahnem malo,
odprem mišljenja svojega zrkalo.
Človekove osebe zrl ne bom,
beseda vsaka bodi brez laskánja!
Zakaj ne vem, kak dolgo bi ostal,
ko bi se le Bogú prilizoval.

33.

Poslušaj torej, Job, besede moje,
na govorjenje moje skrbno pazi!
Odpri sem ustnice pred tabo svoje,
naj v mojem grlu jezik se izrazi.
Besede iz preproste duše vrele
resnico čisto bodo ti velele.
Oživil me je Božji sam navdih.
Če moreš, ne ostani meni tih,
obličju mojemu se stavi v bran!
Glej tudi mene je ustvaril Bog,
od istega sem ila bil obdan
jaz kakor ti, pa naj te ne straši
zgovornost moja! Težek je nje zlog.
Poslušal glas sem tvojih besedi,
govoril si jih, ker si bil ubog:
— Jaz čist sem, od pregrehe neporažen,
krivice najti v meni ni nobene;
a ker je tožbe našel zoper mene,
zato je mislil, da sem mu sovražen.
Nogé je moje v klado tesno del,
nad mojimi stezami čul je vsemi. —
Čuj, tukaj tavaš v zmote svoje temi.
Da Bog je večji od človeka, vedi!
Ti pravdati se hočeš ž Njim nevšečen,
ker ni odvrnil sleharni besedi?
Bog enkrat govori samo in večten
nikoli ne ponavlja ravno tega.
V prikazni polunočni, kadar spanje
nad posteljo ljudem razliva sanje,
takrat odpre možem zapah posluha,
uči jih, pase s hrano opominov,
da bi človeka od hudobnih činov
odvrnil in odrešil ga napuha,
da dušo pogubljenja mu otme,

da meč življenja oster mu ne stre.
 Svari ga v postelji z bolestjo tudi,
 stori, da se mu vse kosti suše.
 V življenju se njegovem krut mu studi,
 njegovi duši jed, zelena prej;
 meso se grbi mu, kosti prhné,
 razgaljene razpadajo poslej.
 Njegova duša se pogubi bliža,
 težava smrtna mu življenje križa.
 Ko angel bi med tisoči ga branil,
 človekovo pravičnost Bogu znanil,
 usmili se ga, angelu poreče:
 „Otmi ga, da se kje ne opoteče;
 spokornemu naj moja milost sije.
 Meso njegovo od bridkosti gnije,
 a vrne naj se v svoje mlade dni!
 Boga bo prosil in mu bode mil,
 vesel bo gledal zopet mu v oči,
 pravičnost prejšnjo bo mu v dušo lil.
 Ozre se grešnik po ljudeh in reče:
 Grešil sem res in vest me živa peče,
 kar sem prejel, zaslužil nisem bil.
 Otel je svojo dušo pogubljenja,
 da pije, gleda zopet luč življenja.
 Glej to po trikrat Bog z vsakomer dela,
 da reši duše njih pogube žrela
 in z lučjo živih razsvetli njih čela.
 Poslušaj me in pazi, Job, molčé,
 dokler ti govorim jaz na srce!
 A če imaš kaj reči, le povej!
 Želim, da se krivičnosti oprôsti.
 Če nimaš nič, poslušaj me naprej!
 Ti môlči, jaz te bom učil modrosti.

34.

Tedaj je Eliu govoril dalje:
 Besede moje, modri, slišite,
 učeni, verno poslušajte me!
 Zakaj besede poizkuša sluh,
 ukus pa razsojuje v grlu jed.
 Izvoli nam dokončno sodbo duh,
 kaj je najbolje, nam povej pogled!
 Ker je zatrjal Job: „Pravičen sem“,
 ovrget je pravico Božjo s tem.
 Legati moram v svoji vsi pravici,
 nekriv udati smrtni se pušici.
 Kdo mož je takšen, kakršen je Job,

ki v kletvah se potaplja, kakor v vodi,
 ki je hudobnikov pajdaš in rob,
 s hudobnimi možmi po grezi hodi.
 Dejal je namreč: „Mož Bogu ne prija,
 čeprav v Njegovih potov stran zavija.“
 Slušajte torej, srčni me možjé!
 Hudobnost daleč od Gospoda gre.
 Zakaj človeku plača vsako delo
 in vsakemu povrne kar najbrže;
 zakaj brez vzroka ne pogublja Bog,
 pravice Vsemogočni ne prevrže.
 Koga postavil je čez zemljo celo?
 Komu je dal oblast nad svetov krog?
 Ko bi srce obrnil svoje Nanj,
 duha in sapo Njega nase vzel,
 naenkrat bi razpal ves grad, kot panj,
 in človek bi povrnil se v pepel.
 Poslušaj torej, ako um imaš!
 Besede moje glas edin je pravi.
 Kdor Božji je pravednosti sovraž,
 kako naj greha bolečin ozdravi?
 Kako predrzno sodiš ti tako
 pravičnega, ki kralju brez strahú
 veli „odpadnik“, z roko mu srdito
 pokaže moč, pravico vekovito?
 Ne gleda na osebo Mu oko,
 pripravlja kazen trdovratniku.
 Nanagloma trinogi pomrjó,
 opolnoči potres zatare ljud
 in silovitnik je končan brez roke.
 Na pota ljudska zrô oči globoke,
 poznan mu je vsak čut in trud.
 Ni smrtne sence, take ni temine,
 da skrila bi hudobnežev zločine.
 Zakaj ni več v človekovi oblasti,
 li pride k Bogu v sodbo, ali ne.
 Veliko mora jih kar hitro pasti,
 na mesto njih postavi druge vse.
 Ker dela njih pozna, razgrne noč.
 Potrti bodo na očitnem kraji,
 da vsakdo vidi jih mimógretoč.
 Od Njega zanavlašč so odstopili,
 ni volja jih bila vsega umeti,
 kar Bog zahteval je, da bi storili.
 Do Njega pride naj ubožcev vzdih,
 On sliši glas naj revnih, žalostnih.
 Zakaj, če On jim mir Svoj podeli,
 da bi pogubljal jih, kdo se dobi?

Kadar se jezen od ljudi odvrne,
 kdaj se pogled Njegov spet z našim strne?
 Dovolj On, da se zarad pregreh
 hinavec dela kralja pri ljudeh?
 Kdo reči torej sme Bogu drzan,
 da bil je po nedolžnem kaznovan?
 Če nisem prav govoril kaj, pa ti
 poduči me z oblastjo besedi!
 Razumni naj možje mi govoré,
 a mene moder mož naj sluša le!
 Nespametno pak je govoril Job,
 v besedah ni se mu razum glasil.
 Zaradi svojih krivih prispodob,
 do konca naj bi Job poskušan bil,
 moj oče, ker Te je krivic dolžil,
 ker k svojim grehom kletev še prideva.
 Zato pestimo v kleščah ga tačas,
 da k Tebi spet obrne svoj obraz,
 od grehov in od bolečin okreva.

35.

Tedaj je Eliu spet to govoril:
 Mar se ti prava tvoja misel zdi,
 ko rekel si, da si pravičnejši
 od samega Boga; tako si menil,
 da On, kar pravo je, dovolj ni cenil!
 Pravičnost vsa ti ne odvrne kazni.
 Odgovorim na tvoj izgovor prazni
 prijateljem trem tvojim s taboj vred.
 V nebo povzdigni modro svoj pogled,
 premisli hlip visoki nad seboj,
 prevdari, kaj Mu greh škoduje tvoj?
 Nadalje, ako ves si poštenjak,
 kaj tvoja roka Njemu s tem dolaga?
 Človeku le, ki tebi je enak,
 hudobnost škoduje, pravičnost tvoja
 človekovemu sinu le pomaga.
 Zavoljo mnogih zatiralcev vpije,
 zavoljo krute sile tuli rod;
 in nihče ne veli: Kje je Gospod,
 moj Stvarnik, ki v molitev milost lije?
 Ki bolj uči nas, kot živino zemlje,
 ki nas modrejše dela, kakor ptice,
 a ker napuh hudobnike objemlje,
 zastonj pošiljajo do Njega klice.
 Nepridnim vzdihom Bog uho zapre
 in na kliče On se ne ozre.

Četudi praviš: Ni mu mar prošnja!
 Presodi sebe le in čakaj Ga!
 Takoj se namreč ne izlije srd,
 in maščevaje greh On ni pretrd.
 Čemu tedaj besede Job kopiči?
 Brez uma se pred Njim ne opraviči.

36.

Dodal je tudi Eliu, rekoč:
 Potrpi malo z mano, ker imam
 še nekaj za Boga ti govoriti!
 Iz dna modrost zajamem svojo sam,
 dokažem, da je Stvarnik moj pravičen.
 Zakaj moj govor čist je in resničen,
 popolno hočem učenost razkriti.
 Mogočnih Bog nikdar ne zametuje,
 ker On je sam mogočnega duha,
 todà hudobnikov ne ohranjuje,
 z ubožniki pravično le ravna.
 Oči od mož pravičnih ne obrača,
 kot kralje jih na prestole posaja,
 z veličestvom pravico vedno plača.
 In ako bi v železju kdaj bili
 in trdo zvezani z vrvmi uboštva,
 naznani jim njih dela in trinoštva,
 odpre uho jim tudi, da svari
 in pravi, da naj zapusté krivico.
 Če slušajo pokorni govorico,
 izpolnijo v dobroti svoje dni,
 in leta jim ovenčajo časti.
 A če ne slušajo, ne bo jih več,
 v neumnosti zaidejo pod meč.
 Poníglavci, hinavci Božjo jezo
 neté, potem molče pod stiske pezo.
 Umrje duša njih v nevihti zli
 in njih življenje med nečistniki.
 Ubožnika njegovih stisk otme,
 uho njegovo v žalosti odpre.
 Tedaj te iz brezdanjega prepada
 na velik prostor reši iznenada,
 kjer mirna miza tvoja bo naslada.
 Razsojena je bila pravda tvoja
 kot pravda nepravičnega, in sodba
 zadene te in mila ne pogodba.
 Naj jeza srca ne zastrupi ti,
 da bi zatiral neusmiljen koga,
 ne daj z darovi se podkupiti!

Sam visokost zapusti, ne nadloga,
in močne korenjake vse odslovi.
Noči ne daljšaj, bedni naj rodovi
pred sodbo hodijo namestu njih!
Varuj se, ne obračaj se k hudobi,
zakaj za njó tiščiš celo v nezgodi.
Glej Bog mogočen v Svoji je svetlobi,
in nihče ni enak mu med gospodi.
Kdo zna Njegovih potov smer razbrati,
kdo reči more, da krivico dela?
Pomisli, da ne moreš del spoznati,
o katerih mož je svetih pesem pela.
Človeštvo vse Ga vidi iz dejanj,
vsakteri gleda le od daleč Vanj.
Glej, Bog je velik, vso modrost presega,
Njegovih let je neizmeren broj,
deževne kaplje k Sebi v zrak potega,
izliva ploho dol meglâ napoj,
ki teče iz oblakov na ljudi.
Razpne oblake, kakor šator Svoj,
iz njega bliske meče v temno noč,
do morja širnega končnic grmi.
Tako rodove sodi Njega moč,
na polja mnogim blagoslov rosi.
V rokah zakriva luč, ukaže spet,
da jasen dan obsije temni svet.
Prijateljem oznanja Svojim ž njo,
da je Njegova last in da lahkó
ljubeči Ga do nje se vsi povzpnó.

37.

Ustrašilo se mi srce je tega,
prešinil me natore silni blesk.
Kako, poslušaj, strašno se razlega
po nebu ust Njegovih grom in tresk.
Oči Mu švigajo pod vsa nebesa,
Njegova luč hiti čez zemlje krog,
za njo grmljávina ozračje stresa,
moči Njegove glasovit je rog;
in kadar ves nebes obok ropoče,
ne zadržuje ni dežjà, ni toče.
V gromovih čudovito sluje Bog,
ki velik je in nepoizvedljiv.

Veleva snegu, da na zemljo gre,
nevihti, da namoči polja njiv.
Pozimi vsem ljudem zaveže roke,
da sleharni spozna Njegovo delo.
Zverina skrije v jazve se globoke,
otrpla preživi se zimo celo.
Iz notranjih dežel vihar se steka,
od severa mrzlota gre v podolje.
Ko piha Bog, narašča led; odmeška
vodovje na široko spet razpolje.
Kadar imajo dosti móče žita,
raztrga se oblak in žar zasvita.
Oblake razpošilja Božja volja
od vzhoda do zahoda, zdaj, da polja
ogreje, zdaj da s hladom jih otavi.
Obišče z blagoslovom eden rod,
deželo drugo s kaznijo preplavi,
mogočen kliče k Sebi vse Gospod.
Poslušaj, Job besede moje, stoj,
in Božja čuda preišluj z menoj.
Veš li, kdaj Bog oblakom zapove,
da naj pokažejo svetlobo dne?
Veš li za velike oblakov tire,
poznaš li učenosti polne vire?
Li niso gorka tvoja oblačila,
kadar po zemlji vleče sapa mila?
Mar si nebesa izdelaval ž Njim,
ki trdna so, kot bila bi od brona?
Pokaži ti nam, kaj Mu naj velim,
zakaj duha pritiska ozka spona.
Kdo jasno mu pove, kar govorim?
Ko človek bi govoril tudi, bo požrt.
A zdaj mu žarek luči je zastrt.
Posiljen naglo je v oblake hlip,
spoznanje vara nas za kratek hip.
Od severja pa zaiskri zlato.
Pojena s strahom je Gospodnja hvala,
ne moremo dovolj spoznati cene,
ki Mu jo je davčina večna dala.
Za moč Njegovo, sodbo in pravico
besede najti vredne ni nobene.
Zato se vrsta mož Ga bode bala.
Nobeden, ki za modrega se šteje,
do dna Njegovih čudes ne umeje.

(Konec.)



ANTON MEDVED:

JOB.

SVETOPISEMSKA ZGODBA.

38.

Jehova sam pa Jobu odgovarja
 ob blisku, gromu silnega viharja:
 Kdo tisti je, ki sklep zagrinja v zbori?
 Opaši ledija si s krepkim pasom,
 jaz vprašam te, a ti mi odgovori!
 Kje bil si, ko sem stavil zemlji stene,
 povej mi, ako moreš z umnim glasom!
 Če veš, kdo je naredil mere njene
 in kdo je preko nje potegnil vrvi,
 na čem podnožje močno ji sloni?
 Kdo vložil vogelni je kamen prvi,
 ko jutranje so zvezde me hvalile,
 prepevali otroci Božji vsi?
 Kdo morju z durmi je zavrl silo,
 ko vun je drlo, kot nevzdržni tok,
 ko dal sem mu oblake v oblačilo,
 da bilo je povito kot otrok?
 Z mejniki svojimi sem ga obdal,
 postavil vrata predenj in zapah.
 „Do tukaj boš prišlo“, sem mu dejal,
 „napeti val razbiješ ob skalah.“
 Kdaj jutru si dolgost ukazoval,
 kdaj zarijo na mesto nje prinesel?
 Mar zemljo si imel za krajce krive,
 da ž nje hudobne si majoč otresel,
 da spet se kot pečatni vosek zgnete,
 da lepa kakor lilija zacvete,
 da se hudobnikom njih luč ugasne,
 visoki roki vzame moč, ki vlada?
 Mar šel si v morske globočine krasne,
 mar kdaj si šetal se na dnu prepada?
 Mar si odprta videl smrtna vrata,
 in kralja notri, vseh živčih tata?
 Mar zemlje si ogledoval širjavo,
 povej mi, ako veš, natanko vse!
 Kje luči pot zasledil bil si pravo,
 in ktero mesto je izvor teme,
 da pot pokažeš v njene kraje slednji,
 stanišče in stezico varno med nji?

Mar vedel takrat si, da bodeš rojen,
 spoznal si li število svojih dni?
 Prišel si li v zaklade snega, toče,
 ki sem pripravil jo za dobo vojen,
 da pokončam sovražnim četam koče?
 Po katerem potu se razširja luč,
 kje najdeš do vročine južne ključ?
 Kdo plohi silni je pripravil tek
 in kdo potresni pot grmljavini,
 da dež v samoti gre puščavini,
 kjer ni ljudij in ne mogočnih rek,
 da se napije pusta, zapuščena,
 in tla rodé ji zelišča zelena?
 Kdo je dežju, kdo rosnim kapljam oče,
 komu je iz telesa prišel led?
 Kdo vir je slane, kdo vse druge moče,
 da voda se utrdi kakor kamen,
 da se površje brezna zveže v ploče?
 Kdo more gostosevcev žarni plamen
 približati na nebu, ali kdo
 potreti mogel voza bi kolo?
 Odkážeš li danici pravi čas
 in vodiš li poleg otrok medveda?
 Umeten li nebeškega si reda,
 li daje zakone mu tvoj ukaz?
 Prikliče li grmenje, dež tvoj glas,
 povodenj tvoja li stori beseda?
 Pošiljaš bliske mar, da v svet gredó
 in zopet se povrnejo v nebo?
 Kdo vam modrost položil je v srce,
 kdo petelinu je razumnost dal?
 Nebes ravnilo večno kdo pove?
 Kdo li motiti zna soglasje neba,
 da dež ulije se, sprijame gleba?
 Mar levinji boš ti donašal plen,
 mladičev zarod ji nasičeval,
 kadar leži v brlogih svojih len?
 Kdo krokarju deli njegovo jed,
 kadar kriče k Bogu požrešni mladi
 letaje semttertje v nestrpnem gladi?

39.

Mar veš, kdaj prskajo se divje koze,
v skalah imajo mlade proč od loze?
Mar videl si košute storjajoče?
Mar štel si tega mesece in dan?
Na paše vodijo jih skakljajoče,
dokler mladina ne zavije v stran
in se ne vrne več k roditeljem.
Kdo divjemu je oslu dal prostost,
kdo vse vezi razvezal mu je v vsem?
Komu sem dal v puščavi miren stan,
in kraj, kjer naj prebiva, svet neslan?
Samoten mestne množice ne ceni,
za preganjavcev vpitje se ne meni.
Pogorje svoje paše ogleduje
in zelenjave razne preiskuje.
Mar hoče ti služiti nosorog,
muditi se pri jasliah tvojih rok?
Kako z jermenom ga otvežeš k ralu,
kako razorov kepe bo teptal?
Njegova lastna moč te vara kmalu,
po svoje delal bo nagon njegov.
Mar upaš, da semen prinese umno
in spravi jih na tvoje širo gumno?
Mar niso slične nojeve peroti,
ki urno teče po peščeni poti,
peresom štorke ali jastreba?
Ko svoja jajca v pesek izvali,
mar bodeš v prahu jih ogreval ti?
Pozabi, da jih noga potepta,
da lahko stare poljska jih zverjad,
do svojih mladih trd je, brez srca,
ko tuji se nobeden mu ne smili,
k ploditvi trdom nihče ga ne sili.
Bog mu je vzel modrost, neumnost dal;
kadar pa čas je, vzdigne se od tal.
V zasmeh sta konj mu in jahač na njem.
Mar konju bojnemu moč podeliš,
mar vrat njegov z rezgétom stresneš vnic?
Mar kot kobilice ga obudiš?
Brhkota strah njegovih je nosnic.
Po zemlji koplje z rogom, skače smelo,
ko stopa med sovražno mu kardelo.
Zameta strah, pred mečem ne beži.
Na njem rožljata tul in bronast škit,
in sulica in kopje lesketata,
pršèč požira zemljo in srdit,

„DOM IN SVET“ 1904. ŠT. 12.

ne mara, če trobente glas doni.
Kadar trobento sliši, reče: hum —
od daleč voha boj in krik in hrum
in klice vojvodov sovražnih trum.
Od tebe jastreb mar dobi peroti,
ko se na južno na jesen napoti?
Mar li postojna na povelje tvoje
na visočine stavi gnezdo svoje?
Ostaja v skalnatih pečeh nje rod,
preži na živež pazno odondod.
Kri srkajo mladiči nje in z vrha
na tla spusté se stari, kjer je mrha. —
Gospod še dalje je govoril Jobu:
Mar se, kdor stavi se Bogu po robu,
tako lahko in brzo pomiri?
V resnici! Kdor nad Bogom se razhudi,
on mora mu odgovoriti tudi.
In Job je odgovoril in dejal:
Kar nepremišljen sem govoril, žal,
ne vem, kaj naj na to odgovorim.
Na svoja usta roko položim.
Govoril eno sem in drugo reč —
poslej ne bodem tega nikdar več.

40.

Gospod pa Jobu zopet odgovarja
ob blisku, gromu silnega viharja.
Opaši svoja ledja, kakor mož —
jaz vprašam te, a ti mi odgovori!
Mar ti zavračal mojo sodbo boš
in me obsodil, da bi se opral?
Imaš li tako roko, kakor Bog,
grmiš tako kot moje zemlje krog?
Okrasi se in na visoko stopi,
čestitljiv bodi, lepo se odeni,
prevzetnike med svet srdit razkropi,
v ponižnosti verige jih ukleni!
Ošabnikom sramoto v pičo daj,
hudobnike na mestu njih končaj.
Poskrij vse skupaj praha gost naval,
pogrezni v jamo klaverno njih lica,
in jaz iz tvojih bom dejanj spoznal,
da lahko reši tvoja te desnica.
Glej, behemot, nepremagljiva zver, —
s teboj sem bil ustvaril ga nekoč, —
po travnicah se kot govedo pase.
V njegovih ledjih je njegova moč,

krepost mu v mišicah vseh udov rase.
 Ko cedrovo drevo razteza rep,
 njegovih žil in kit jedrén je sklep.
 Kot bronaste piščali so kosti,
 njegov hrustanec plošča je železna.
 On prvi je med Božjimi stvarmi,
 zasadil mu je Stvarnik okla jezna.
 Obrajajo mu gore sočno klajo,
 živali poljske vse si tam igrajo.
 Po lokah v senčnem trstju spi prikrit,
 nad njim razgrinja senca se rakiť.
 Glej, potok pije, miren, nič ne reče
 in misli, da mu Jordan v žrelo teče.
 Ujame s trnkem ga oči v oči
 in nozdrvi prebode mu s kolmi.
 Kako pa mogel bi levijatana
 izvleči s trnkem močnim in kako
 otvežeš jezik k nebu mu z vrvjo?
 Kako bi trnek mu v nosnico del,
 čeljust njegovo na obroč pripel?
 Mar meniš, da ti v strahu tvoje sile
 besede bo dajal odpustne, mile?
 Zavezo sveto mar stori s teboj,
 da če služabnik biti večen tvoj?
 Mar bodeš ž njim ko s ptico se igral,
 služabnicam ga svojim daroval?
 Prijatelji ga li razsečejo,
 kupci na vse strani razvlečejo?
 Predereš li njegovo kožo s pšico,
 njegovo glavo z ribiško ostjo?
 Položi slabo svojo nanj desnico,
 na boj se spomni, ne govori dalje!
 Up pahne ga njegov v prevare žalje,
 zazre Levijatana, hipoma
 ob vseh pogledu zvrne se na tla.

41.

Ne bodem ga budil kot neusmiljen,
 kdo šteje se nad mojo veličast?
 Komu sem povrnil kaj prisiljen?
 Kar je pod nebom, vse je moja last.
 Ne bom mu prizanašal v Svojem vznosi,
 naj govori mogočno, ali prosi.
 Razkrije kdo površje mu odela,
 kdo pojde pod zobé mu, v sredo žrela?
 Kdo more mu obličje otvoriti?
 Okrog njegovih ust je strah neznan,

njegov život je kakor vlti škiti,
 z luskinami je gostimi obdan.
 Na tesno druga z drugo je spojena,
 ni sapica ne gre skoz nje nobena.
 Njegovo kihanje je luč ognjena
 oči njegove veko so danice,
 iz žrela mu plamena žar hiti,
 kakor prižgane, žive plamenice.
 Nosnicam se njegovim dim vali
 kot iz podkurjenega kotla vroč,
 žrjavico že diha vnema moč,
 iz žrela plamen šviga dan in noč.
 Prebiva moč v njegovem silnem vratu,
 pred njim pa hodi siromaštvo v blatu.
 Mesa njegove kite so držeče;
 pa naj kdo tudi strele nadenj meče,
 on ne umakne se na mesto novo.
 Kot kamen trdo je srce njegovo,
 zgoščeno kot kovaško nakovalo.
 Kadar se vzdigne, vsi pojó mu hvalo,
 in sram junakov močnih ni pokore.
 Če meč zadene ga, nič ne premore
 ni sulica in ne oklep, ne kopje.
 Železo mu je toliko kot snopje,
 bron mu je kolikor trohljivi les.
 Ne prepodi ga pšice ostrí trn.
 Iz prače kamen premeni se v strn.
 Za kladivo mu je ko za strnjè,
 v zasmeh mu sulice namerjene,
 pod njim so kakor žarki ostrí roglji
 in z zlatom si postilja, kakor z blatom.
 Razburi morje, da se peni, dviga,
 kot mast, ki v vročem kotlu vre;
 za njim se pota sled užiga,
 ko se razpenjeni delé valovi.
 Oblasti ni primere tu njegovi,
 ustvarjen je, da ni ga strah nikoga.
 Z visokih pregleduje vse obal,
 on vse prevzetne množice je kralj.

42.

In Job je odgovoril to Gospodu:
 Priznavam, vem, da vse premoreš Ti,
 da misel ni nobena Ti prikrita.
 Kdo je, ki brez razuma sklep taji?
 Zatorej nizko znanje mi očita,
 da sem nespametne besede trosil.

Poslušaj me, in česar Te bom prosil,
dobroten odgovori mi na to!
Poslušal sem Te le z ušesom preje,
zdaj vidi tudi moje Te oko.
Svarim zato sam sebe v svojem delu,
pokoro delam v prahu in pepelu. —

Obrne se po svojih teh besedah
Gospod do Elifaza, Temanejca:
Čuj, jeza zoper té me je obšla,
in zoper tvoja dva prijatelja.
Ker niste govorili pred menoj,
kot je govoril Job, služabnik moj.
Vzemite torej sedem juncev, ovnov
in k Jobu pojdite nalik duhovnov,
darujte žgalni dar v obrambo to si,
da Job, služabnik moj za vas poprosi,
naj se vam v greh neumnost ne prišteje,
ki drzno ste jo govorili preje.

Tedaj je Elifaz šel, Temanejec,
Suhejec Baldad, Sofar, Naamatejec.
Storili so, kar jim Gospod je velel,
in On izpolnil je, kar Job je želel.
K njegovi se pokori je obrnil,
ko za prijatelje je prosil svoje,
in kolikor imel je preje, vrnil
Gospod mu vsega je nazaj podvoje.

Prišli so k njemu vsi njegovi bratje
in sestre vse njegove, znanci vsi,
ž njim kruh so jedli kakor mili svatje
in tolažili ga od radosti,
da srečno tolako je pretrpel,
kar čezenj je Gospod poslal, udan.
Vsakdo je zanj pripravljen dar imel:
po eno ovco in en zlat uhan.

Gospod oblagodaryl je poslej
vse bogatejše Joba, kot poprej.
Dobil je štirinajst jezer ovac,
velbljodov šest jezer in tolako
volov in oslov eno jezero.
Sinov imel je sedem, hčeri troje,
razborno dal ime je vsaki svoje:
bliščeči, kakor zora, Jeminah,
dišeči, kakor olje, Kesihah,
kot roža lepi, Keren-hapuah.
Premogla ni dežela širna vsa
krasnejših žen od Jobovih hčerâ.
Med brati so imele delež svoj.

Smejale se Jobu je še lepi svet
potem sto let in štirikrat deset.
Sinove svoje gledal je in vnuke
njihove do četrtega rodu.
Umrle je star — dni poln in miru.

